

Đọc và Suy Nghĩ

Trần Xuân Hải dịch

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Lời Nói Đầu](#)

[Cách Nhìn Mới Về Cuộc Sống](#)

[Hạnh Phúc](#)

[Cậu Bé Dưới Bóng Cây](#)

[Nếu Ước Mơ Đủ Lớn](#)

[Gia Tài](#)

[Bản Chất](#)

[Anh có giúp tôi?](#)

[Chạy đi, Patti, chạy đi](#)

[Ứng Hộ](#)

[Câu Chuyện Ba Số 3](#)

[Amy Graham](#)

[Phải, Bạn Có Thể](#)

[Bobsy](#)

[Khi trái đất chuyển động vì bạn?](#)

[Người Bạn](#)

[Giáng sinh vui vẻ!](#)

[Giấc Mơ](#)

[Chú bé và ông già](#)

[Trái tim người mẹ](#)

[Là Người Đẹp Tuyệt Vời](#)

[Bài học đáng giá](#)

[Cha là thầy phù thủy!](#)

[NGHĨ THỬ XEM](#)

[BẠN CÓ QUYỀN CHỈ TRÍCH?](#)

[ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA NIỀM TIN](#)

[VỚI NỤ CƯỜI TRÊN MÔI](#)

[TỰ TIN](#)

[NHỮNG VIÊN SỎI THẦN](#)

[HỘP GIẤY THỨ 11](#)

[PACO, VỀ NHÀ ĐI CON!](#)

XIN VUI LÒNG CHO BIẾT...
VÀ TÔI ĐÃ BẬT KHÓC...
YÊU THƯƠNG THẬT NHIỀU
VẾT THƯƠNG
HÃY LÀM NGAY!
CHÚNG TÔI LÀ NHỮNG THẲNG NGU
VẾT SỢ
BẠN BÈ
XIN MẶC ÁO ĐỎ CHO CON

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Lời Nói Đầu

Các bạn thân mến,

Kể khi tôi bắt đầu dịch những mẫu truyện này và đưa lên forum của mạng Netnam đã hơn một năm trôi qua. Có biết bao niềm vui đã đến với tôi từ những lá thư từ bạn bè và cả từ những người không quen biết gửi tới cảm ơn và khích lệ tôi tiếp tục dịch và phổ biến những mẫu truyện này. Những lá thư này thật sự là những động viên tinh thần rất lớn giúp tôi vượt qua mệt mỏi và những khó khăn để có thể gửi đến các bạn những truyện tiếp theo.

Tôi mong các bạn đọc, suy nghĩ và cảm nhận được rằng trong cuộc sống có nhiều điều tốt đẹp. Và quan trọng hơn nữa là chúng ta có thể góp được gì cho cuộc sống này, cho những người xung quanh ta, những người đang yêu thương ta.

Nếu các bạn có trải qua những kinh nghiệm tương tự như những nhân vật trong truyện, mong các bạn sẽ gửi đến cho tôi để cùng chia sẻ kinh nghiệm có được với nhiều bạn khác. Hãy mở rộng lòng mình, bạn sẽ có hạnh phúc!

Xin cảm ơn các bạn.

Ngày 29 tháng 1 năm 2000

Trần Xuân Hải

mav@netnam2.org.vn

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Cách Nhìn Mới Về Cuộc Sống

Khi tôi bắt đầu tập đạp xe đạp cách đây vài năm, tôi không bao giờ nghĩ rằng chuyện tôi luyện tập đạp xe sẽ trở thành một điều gì lớn hơn là một vài cuộc xe lòng vòng. Nhưng khi tôi khỏe lên, bạn bè tôi khuyến khích tôi nâng cao mức tập luyện và thử sức với vài cuộc đường dài. Cuộc thử sức đầu tiên là đoạn đường 150 dặm (hơn 200km), MS-150, một cuộc đua xe hàng năm quyên góp tiền cho việc nghiên cứu chống lại bệnh xơ cứng.

Khi tôi mới đăng ký dự thi, ý tưởng này dường như rất tuyệt vời - ủng hộ quyên góp cho một việc từ thiện khi chạy xe đường dài - và tôi rất háng hái luyện tập. Nhưng khi cuộc đua đến, sự thiếu tự tin đã chiến thắng trong tôi. Tôi vẫn muốn quyên góp cho việc từ thiện, nhưng tôi không còn muốn chạy một đoạn đường dài như vậy trong suốt hai ngày liền.

Cuộc đua bắt đầu vào sáng ngày Chủ nhật tại vùng quê Georgia yên bình, và trong vài giờ đầu tiên tôi cảm thấy thật tuyệt vời. Đây chính là điều mà tôi tưởng tượng, và tinh thần của tôi rất mạnh mẽ. Nhưng vào cuối ngày, tôi cảm thấy quá kiệt sức, nóng nẩy.

Nếu ai đó tin rằng thể xác được nối với linh hồn, tôi đây sẽ là một ví dụ cụ thể. Mỗi điều than thở mà não đưa ra dường như đi thẳng tới hai chân tôi. "Mình không thể chịu nổi nữa,"

thì chân bắt đầu một cơn chuột rút, và "những người khác đều giỏi hơn mình" được tiếp theo là cảm giác hụt hơi, thiếu dưỡng khí. Tôi muốn bỏ cuộc.

Lên đến đỉnh đồi, cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp nơi chân trời xa đã giúp tôi đi tiếp được vài phút nữa. Khi đó tôi bỗng chú ý một vận động viên trước tôi một khoảng xa, đang đạp xe rất chậm trong bóng chiều đỏ rực. Tôi cảm thấy người này có điều gì đó khác lạ, nhưng tôi không rõ là điều gì. Vì thế tôi cố chạy đuổi theo. Cô ta đang chạy, đạp chậm nhưng đều đều vững vàng, với khuôn mặt mỉm cười nhẹ nhàng và cương quyết - và rồi tôi nhận thấy rằng cô ấy chỉ có một chân.

Sự tập trung của tôi thay đổi ngay lập tức. Cả ngày tôi không tin tưởng vào thể xác của chính mình. Nhưng bây giờ tôi đã biết - không phải là thể xác mà chính là ý chí sẽ giúp tôi đạt được đích đến của mình.

Cả ngày hôm sau mưa. Tôi không trông thấy người nữ vận động viên một chân nữa, nhưng tôi tiếp tục chạy mà không than thở, vì tôi biết rằng cô ấy đang cùng với tôi ở đâu đó trên đoạn đường. Và vào cuối ngày, vẫn cảm thấy mạnh mẽ, tôi đã hoàn tất được 150 dặm của mình.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Hạnh Phúc

Trong một căn phòng ở bệnh viện có hai người đàn ông lớn tuổi đang bị bệnh rất nặng. Một trong số hai người được phép ngồi dậy một giờ mỗi buổi chiều. Trong phòng chỉ có mỗi một cửa sổ nhìn ra bên ngoài lại nằm cạnh giường người đàn ông này. Người thứ hai bị buộc phải nằm bất động trên giường mà không được đi lại hay ngồi dậy. Hai người đàn ông nói chuyện với nhau rất nhiều. Họ kể cho nhau nghe về vợ con, gia đình, công việc, về cuộc sống của họ trong quân ngũ và cả về nơi họ đã đi nghỉ mát.

Vào mỗi buổi chiều khi người đàn ông có giường bên cạnh cửa sổ ngồi dậy, ông ta kể cho người bạn cùng phòng của mình nghe về những điều ông thấy bên ngoài cánh cửa. Người thứ hai dần dần chỉ sống bằng những khoảng một tiếng, khi mà cuộc sống buồn chán của ông được làm tươi sáng và sinh động hơn bởi những hoạt động và màu sắc từ thế giới bên ngoài cửa sổ. Khung cửa nhìn ra một công viên với một hồ nước rất đẹp. Vịt trời và thiên nga bơi lội trên mặt nước trong khi những đứa trẻ thả những con thuyền nhỏ của chúng bên bờ hồ. Những cặp tình nhân đi dạo tay trong tay giữa rừng hoa muôn màu.

Người đàn ông bên cửa sổ mô tả những cảnh này chi tiết đến mức người thứ hai có thể nhắm mắt lại và tưởng tượng ra toàn bộ khung cảnh. Có ngày người ngồi bên cửa sổ kể về

một cuộc diễu hành đi ngang qua. Dù lúc đó người thứ hai không nghe thấy tiếng nhạc, ông ta vẫn có thể tưởng tượng được qua những mô tả của người thứ nhất. Ngày lại ngày trôi qua như vậy.

Một buổi sáng, khi y tá đến thăm, người đàn ông bên cửa sổ đã qua đời trong đêm. Ai cũng rất đau buồn vì chuyện này. Sau khi mọi việc đã qua, người thứ hai hỏi xin được chuyển đến bên cửa sổ. Cô y tá chuyển người này và sau đó rời khỏi phòng.

Chậm rãi và đau đớn, người đàn ông cố nhấc mình lên để nhìn ra ngoài cửa sổ lần đầu tiên. Cuối cùng, ông cũng có thể tự mình nhìn ra ngoài. Ông cố gắng xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài là một bức tường rất cao che hết tầm nhìn. Người đàn ông vô cùng ngạc nhiên. Ông hỏi cô y tá tại sao mà người bạn cùng phòng vừa mới qua đời có thể kể về những điều kỳ diệu như vậy, hết như ông ta đang nhìn thấy thật. Cô y tá suy nghĩ một chút rồi trả lời. "Có lẽ ông ta muốn khích lệ ông đó," cô y tá nói.

Hạnh phúc thay khi có thể làm cho người khác hạnh phúc, bất kể chúng ta đang ở trong tình cảnh nào. Chia buồn làm giảm nỗi đau, nhưng chung vui lại làm tăng niềm hạnh phúc. Nếu bạn muốn cảm thấy mình giàu có, hãy tính tất cả những điều bạn đang có mà tiền bạc không thể mua được.

Tác giả của câu chuyện này không rõ là ai, nhưng nó đem lại hạnh phúc và may mắn cho những ai đọc nó. Đây là một lá thư, nhưng đừng giữ lại lá thư này, cũng đừng gửi tiền cho ai cả. Hãy gửi lá thư này cho những người bạn của bạn mà bạn ước muốn đem lại may mắn cho họ. Bạn sẽ thấy rằng những

điều tốt đẹp sẽ đến với bạn trong thời gian gần nhất!

Hãy nhớ rằng, khi bạn bắt đầu tin tưởng, bạn đã bắt đầu thực hiện ước mơ của mình... và một ngày kia, khi mà bạn ít ngờ tới nhất, ước mơ của bạn sẽ thành sự thật!! Đừng bao giờ mất niềm tin nơi bản thân mình và những ước mơ của bạn bởi vì có thể một điều gì đó tốt đẹp sẽ xảy ra với chính bạn!!!

Chúc bạn may mắn!!!

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Cậu Bé Dưới Bóng Cây

Trong mùa hè giữa năm thứ nhất và năm thứ hai đại học, tôi được mời vào làm phụ trách một trại hè cho học sinh trung học thuộc một trường đại học ở Michigan. Tôi đã từng tham gia rất nhiều hoạt động của trại nên tôi nhận lời ngay lập tức.

Một giờ sau khi tôi bắt đầu ngày đầu tiên ở trại hè, giữa một đám ồn ào hỗn loạn các anh phụ trách và học sinh, tôi nhận ra một cậu bé ở dưới bóng cây. Cậu rất nhỏ bé và gầy guộc. Rõ ràng việc cậu đang mất tự nhiên và xấu hổ rụt rè càng làm cho cậu trở nên yếu đuối, mỏng manh. Chỉ 50 bước gần đó, 200 trại viên đang hăm hở rượt đuổi, chơi đùa, và gặp gỡ lẫn nhau như đã thân nhau từ lâu lắm chứ không phải chỉ mới quen. Nhưng cậu bé dưới bóng cây dường như đang ở một thế giới khác. Vẻ cô đơn đến tột độ của cậu đã làm tôi khựng lại, nhưng nhớ lại lời những anh chị phụ trách lớn tuổi hơn rằng phải chú ý đến các trại viên có vẻ tách biệt ra, thế là tôi bước đến.

Đến gần cậu bé, tôi nói "Chào em, anh tên là Kevin. Anh là một trong các phụ trách ở đây. Anh rất vui được gặp em. Em khỏe không vậy?" Với một giọng nói run run bẽn lễn, cậu bé cố sức trả lời, "Dạ em bình thường." Tôi nhẹ nhàng hỏi cậu rằng cậu muốn tham gia những sinh hoạt và gặp các bạn bè mới không. Cậu trả lời nhỏ "Dạ không, em không thích lắm."

Tôi có thể cảm nhận được rằng cậu đang ở trong một thế giới hoàn toàn riêng tư. Trại hè quá mới, quá xa lạ đối với cậu. Nhưng bằng cách nào đó, tôi cũng biết rằng cũng không nên ép cậu bé. Cậu không cần một lời cổ vũ, cậu cần một người bạn. Sau một lúc lâu im lặng, câu chuyện của chúng tôi chấm dứt.

Sau bữa trưa ngày thứ hai, tôi hết sức cố gắng của mình để điều khiển cả trại hát. Tất cả trại đều tham gia hăm hở. Ánh mắt tình cờ xuyên qua đám đông ồn ào lộn xộn và thấy hình ảnh cậu bé đó đang ngồi một mình, nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi suýt nữa đã quên mất lời bài hát đang phải hướng dẫn. Khi lại có cơ hội gặp cậu bé, tôi cố thử một lần nữa, với những câu nói hết như trước "Em có khỏe không? Em có sao không?" Và cậu bé lại trả lời "Dạ vâng, em khỏe. Em chỉ chưa quen thôi." Khi tôi rời nơi cậu bé ngồi, tôi hiểu rằng để cậu bé hòa đồng phải tốn nhiều thời gian và công sức hơn tôi tưởng - dù tôi không biết rằng tôi và cậu bé có thể cởi mở được với nhau hay không nữa.

Vào buổi tối hôm đó khi họp với những người phụ trách của trại, tôi kể ra những điều lo lắng của mình về cậu bé. Tôi giải thích cho các bạn phụ trách ấn tượng của tôi về cậu bé, yêu cầu họ chú ý và dành thêm thời gian cho cậu nếu có dịp.

Những ngày ở trại trôi qua nhanh hơn tôi tưởng. Thật là tiếc, nhưng rồi đêm cuối cùng ở trại cũng đến và tôi đang theo dõi "bữa tiệc chia tay". Các học sinh đang tận hưởng những giây phút cuối cùng của mình với các "bạn tốt nhất" của họ - những người bạn mà có thể họ sẽ chẳng bao giờ gặp lại.

Ngắm nhìn các trại viên cùng nhau chia sẻ những giây phút

cuối bên nhau, tôi bất ngờ thấy được một hình ảnh mà sẽ lưu mãi trong cuộc đời tôi. Cậu bé mà từng ngồi một mình dưới gốc cây đó đang làm một điều kỳ diệu. Cậu đang chia sẻ cùng hai cô bé khác những món quà lưu niệm. Tôi nhìn cậu đang có những giây phút thân mật đầy ý nghĩa với những người mà cậu chưa bao giờ gặp chỉ mấy ngày trước đó. Tôi không thể tin nổi đó chính là cậu bé dưới bóng cây.

Vào một đêm tháng 10 năm đó, tiếng chuông điện thoại kéo tôi ra khỏi cuốn sách hóa học. Giọng một người lạ, rất nhẹ nhàng và lịch sự hỏi tôi "Dạ có phải là anh Kevin không ạ?"

"Dạ chính là tôi, xin lỗi ai đầu dây đó ạ?" "Tôi là mẹ của Tom Johnson. Cậu có nhớ Tommy từ trại hè không ạ?" Cậu bé dưới bóng cây! Làm sao tôi có thể quên được? "Dạ cháu nhớ rồi," tôi nói. "Cậu bé rất dễ thương. Bây giờ cậu bé ra sao ạ?"

Chợt lặng đi một hồi lâu, sau đó bà Johnson nói, "Tuần này trên đường từ trường về, Tommy của tôi đã bị một chiếc xe đâm phải... Tommy đã không còn nữa rồi" Bằng hoàng, tôi chia buồn cùng bà mẹ.

"Tôi muốn gọi cho cậu," bà ta nói, "bởi vì Tommy nhắc đến cậu nhiều lần. Tôi muốn cậu biết rằng nó đã trở lại trường mùa thu rồi như một con người mới. Nó đã có nhiều bạn mới. Kết quả học tập lên cao. Và nó còn hò hẹn với bạn gái vài lần nữa. Tôi chỉ muốn cảm ơn cậu đã làm cho Tom thay đổi như vậy. Những tháng cuối cùng là khoảng thời gian đẹp nhất của cuộc đời nó."

Vào lúc đó tôi đã nghiệm ra: hãy dành sự quan tâm, đồng cảm, sẻ chia với mọi người quanh bạn. Bạn sẽ không thể

ngờ được mỗi cử chỉ ân cần, chân thành của bạn có thể sẽ có ý nghĩa với người khác đến như thế nào đâu. Tôi kể lại chuyện này mỗi lần có dịp, và khi tôi kể xong, tôi thôi thúc người khác nhìn ra bên ngoài và tìm cho mình một "cậu bé dưới bóng cây".

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Nếu Ước Mơ Đủ Lớn

Tôi vẫn thường nhìn cô bé đó từ cửa sổ nhà bếp và bật cười. Cô bé trông thật bé nhỏ khi chen chúc giữa một đám con trai trên sân chơi. Trường học nằm đối diện với nhà chúng tôi và tôi thường đứng ở bên cửa sổ, tay bận làm việc nhưng mắt vẫn nhìn đám trẻ đang vui chơi trong giờ giải lao. Một biển học trò, nhưng đối với tôi, cô bé vẫn có thể nhận ra được trong đám trẻ đó.

Tôi vẫn nhớ bữa đầu tiên tôi thấy cô bé chơi bóng rổ. Thật tuyệt vời khi cô bé chạy vòng quanh các đứa trẻ khác, nhảy lên ném bóng vào trong rổ ngay trên đầu của chúng. Những đứa con trai luôn cố cản cô bé nhưng không đứa nào làm được cả.

Tôi cũng chú ý đến cô bé vào những lần khác, cũng tại chỗ đó, với banh trong tay đang chơi một mình. Cô có thể tập đi tập lại dắt bóng và ném bóng cho đến khi trời tối mịt. Một ngày kia, tôi hỏi cô bé tại sao cô tập luyện nhiều như vậy. Xoay nhanh người, mái tóc đuôi gà nhún nhảy, cô bé nhìn thẳng vào mắt tôi. Không một chút do dự, cô bé nói, "Cháu muốn vào học Đại học. Cha cháu đã không thể vào Đại học được nên ngay từ khi cháu còn bé, cha đã thường nói là muốn sau này cháu phải học đại học... Cách duy nhất cháu có thể vào học được là phải có một học bổng. Cháu thích bóng rổ. Cháu nghĩ rằng nếu cháu chơi bóng giỏi thì cháu sẽ

nhận được học bổng vào Đại học. Cháu sẽ chơi bóng rổ cho trường Đại học. Cháu muốn thành xịn nhất. Cha cháu nói với cháu rằng nếu ước mơ thật sự lớn, những chuyện khác chỉ là chuyện nhỏ." Sau đó cô bé cười và chạy đi tập tiếp.

Vậy đó, tôi cũng chào thua cô bé - cô bé đã tự định đoạt số mệnh của mình. Tôi đã theo dõi cô bé suốt những năm đầu của Trung học. Mỗi tuần, cô bé dẫn dắt đội bóng của mình chiến thắng. Thật là thích thú khi xem cô bé chơi.

Vào một ngày trong năm cuối cùng bậc Trung học, tôi thấy cô bé ngồi trên bãi cỏ, đầu giấu vào trong cánh tay. Tôi bước qua đường và ngồi xuống bãi cỏ cạnh cô bé. Tôi hỏi nhỏ chuyện gì đã xảy ra với cô vậy. "O, À không có gì," câu trả lời thật khẽ. "Cháu quá thấp." Huấn luyện viên nói với cô bé là với chiều cao thấp như vậy cô sẽ chẳng bao giờ chơi cho một đội hạng nhất được - chưa nói đến học bổng - bởi vậy cô nên bỏ ước mơ vào đại học đi.

Cô bé thật đau khổ. Tôi cảm thấy lòng mình thất lại khi nhận thấy sự thất vọng của cô bé. Tôi hỏi xem cô đã nói cho cha cô biết chưa. Cô bé nhấc đầu lên khỏi cánh tay và kể rằng cha cô nói tất cả các huấn luyện viên đều sai hết cả. Họ không hiểu được sức mạnh của ước mơ. Ông nói với cô bé rằng nếu cô muốn chơi cho một trường Đại học tốt, nếu cô thật sự muốn có học bổng, thì không có gì có thể ngăn cản cô được ngoại trừ một điều - thái độ của chính mình. Ông nói với cô một lần nữa, "Nếu ước mơ đủ lớn thì tất cả những điều khác chỉ là chuyện nhỏ."

Năm kế tiếp, khi cô và đội của cô chơi cho giải vô địch Bắc California, cô đã được một huấn luyện viên chú ý đến. Cô

được mời vào trường, với học bổng, để đến với một đội bóng rổ nữ trong giải hạng nhất của NCAA. Cô bé ấy được nhận vào học. Cô đạt được việc học đại học mà cô hằng mơ ước và cố gắng phấn đấu từ nhiều năm qua. Và cô bé đã được tham gia thi đấu nhiều nhất trong lịch sử nhà trường.

Vào một đêm nọ, cha cô gọi cô. "Cha đang bị bệnh, cưng ạ. Cha bị ung thư. Không, con đừng nghỉ học và cũng không cần trở về nhà. Mọi việc sẽ tốt thôi con. Cha yêu con lắm."

Sáu tuần sau người cha - thần tượng của cô bé - đã qua đời. Trước đó, cô bé nghỉ học vài ngày để về an ủi mẹ và chăm sóc cha. Một đêm kia, trước khi qua đời, cha cô gọi cô đến bên giường. Khi cô đến gần, người cha nắm lấy tay cô và gắng sức nói "Rachel, con cứ tiếp tục ước mơ đi. Đừng để ước mơ của con chết theo cha. Hứa với cha đi." ông nài nỉ. "Hứa đi con." Trong những giây phút hiếm hoi còn được ở bên cạnh nhau đó cô bé trả lời "Dạ con xin hứa với cha."

Những năm sau đó thật là nặng nề với cô bé. Cô phải luân phiên giữa trường và ở nhà, nơi mẹ cô ở một mình với đứa trẻ mới sinh ra và ba đứa con khác. Sự đau đớn mất cha mà cô cảm nhận được vẫn còn đó, giấu kín trong lòng cô, vẫn chờ đến một lúc nào không ngờ tới được bùng nổ lên để đánh quỵ cô.

Mọi thứ dường như càng ngày càng khó khăn hơn. Cô phải chống chọi với sợ hãi, nghi ngờ và vỡ mộng. Khó khăn đã làm cho cô phải học mất 3 năm mới đủ chứng chỉ cho một năm. Những giáo viên trong trường không tin nổi rằng cô vượt qua được dù chỉ một học kỳ. Mỗi khi muốn bỏ cuộc, cô lại nhớ những lời cha cô "Rachel, hãy tiếp tục ước mơ. Đừng

để ước mơ của con chết theo cha. Nếu ước mơ của con đủ lớn, con có thể làm mọi việc. Cha tin ở con." Và dĩ nhiên, cô luôn nhớ đến lời hứa của mình với cha. Cô bé đã thực hiện được lời hứa và hoàn tất chương trình đại học. Cô phải mất đến 6 năm, nhưng cô không bỏ cuộc. Cô vẫn tiếp tục chơi bóng rổ vào những lúc chiều xuống. Và nhiều lần tôi nghe cô nói với bạn bè "Nếu ước mơ đủ lớn, những điều còn lại là chuyện nhỏ."

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Gia Tài

Có một người đàn ông yêu thích mỹ thuật. Ông ta say mê đến mức gần như sống vì niềm say mê của mình. Sư tập tranh là mục tiêu cả đời của ông. Ông làm việc rất chăm chỉ để dành tiền tiết kiệm nhằm mua thêm các tác phẩm hội họa cho bộ sưu tập của mình. Ông mua rất nhiều tác phẩm của các họa sỹ nổi tiếng.

Người đàn ông này đã góa vợ. Ông chỉ có một người con trai. Ông đã truyền lại cho con mình niềm say mê sưu tầm đó. Ông rất tự hào về con trai của mình khi anh ta cũng trở thành một nhà sưu tầm nổi tiếng như ông.

Một thời gian sau, đất nước bỗng có chiến tranh. Người con trai, cũng như mọi thanh niên khác, lên đường tòng quân. Và sau một thời gian thì câu chuyện xảy ra...

Một hôm, người cha nhận được một lá thư thông báo rằng người con đã mất tích khi đang làm nhiệm vụ. Người cha đau khổ đến tột cùng. Thật là khủng khiếp khi người cha không thể biết được điều gì đang xảy ra với con mình.

Vài tuần sau ông nhận được một lá thư nữa. Lá thư này báo với ông rằng con ông đã hy sinh khi làm nhiệm vụ. Ông gần như chết đi một nửa người. Thật khó khăn khi đọc tiếp lá thư đó, nhưng ông vẫn cố. Trong thư, người ta báo rằng con ông đã rút lui đến nơi an toàn. Nhưng thấy trên bãi chiến trường vẫn còn những đồng đội bị thương, con ông đã quay lại và

đưa về từng thương binh một. Cho đến khi đưa người cuối cùng về gần đến khu vực an toàn thì con ông đã trúng đạn và hy sinh.

Một tháng sau, đến ngày Noel, ông không muốn ra khỏi nhà. Ông không thể hình dung được một Noel mà thiếu con trai mình bên cạnh. Ông đang ở trong nhà thì có tiếng chuông gọi cửa. Đứng trước cửa nhà là một chàng trai tay cầm một bọc lớn.

Chàng trai nói "Thưa bác, bác không biết cháu, nhưng cháu là người mà con bác đã cứu trước khi hy sinh. Cháu không giàu có, nên cháu không biết đem đến cái gì để đền đáp cho điều mà con bác đã làm cho cháu. Cháu được anh ấy kể lại rằng bác thích sưu tầm tranh, bởi vậy dù cháu không phải là một họa sỹ, cháu cũng vẽ một bức chân dung con trai bác để tặng cho bác. Cháu mong bác nhận cho cháu."

Người cha đem bức tranh vào nhà, mở ra. Tháo bức tranh giá trị nhất vẫn treo trên lò sưởi xuống, ông thay vào đó là bức chân dung người con. Nước mắt lưng tròng, ông nói với chàng trai "Đây là bức tranh giá trị nhất mà ta có được. Nó có giá trị hơn tất cả các tranh mà ta có trong căn nhà này."

Chàng trai ở lại với người cha qua Noel đó rồi hai người chia tay. Sau vài năm, người cha bị bệnh nặng. Tin tức về việc ông qua đời lan truyền đi rất xa. Mọi người đều muốn tham gia vào cuộc bán đấu giá những tác phẩm nghệ thuật mà người cha đã sưu tầm được qua thời gian. Cuối cùng thì buổi bán đấu giá cũng được công bố vào ngày Noel năm đó. Các nhà sưu tầm và những nhà đại diện cho các viện bảo tàng đều háo hức muốn mua các tác phẩm nổi tiếng. Toà nhà bán

đấu giá đầy người. Người điều khiển đứng lên và nói "Tôi xin cảm ơn mọi người đã đến đông đủ như vậy. Bức tranh đầu tiên sẽ là bức chân dung này..."

Có người la lên "Đó chỉ là chân dung đứa con trai ông cụ thôi! Sao chúng ta không bỏ qua nó, và bắt đầu bằng những bức có giá trị thật sự?"

Người điều khiển nói "Chúng ta sẽ bắt đầu bằng bức này trước!"

Người điều khiển bắt đầu "Ai sẽ mua với giá \$100?"

Không ai trả lời nên ông ta lại tiếp "Ai sẽ mua với giá \$50?"

Cũng không có ai trả lời nên ông ta lại hỏi "Có ai mua với giá \$40?"

Cũng không ai muốn mua. Người điều khiển lại hỏi "Không ai muốn trả giá cho bức tranh này sao?" Một người đàn ông già đứng lên "Anh có thể bán với giá \$10 được không? Anh thấy đấy, \$10 là tất cả những gì tôi có. Tôi là hàng xóm của ông cụ và tôi biết thằng bé đó. Tôi đã thấy thằng bé lớn lên và tôi thật sự yêu quý nó. Tôi rất muốn có bức tranh đó. Vậy anh có đồng ý không?"

Người điều khiển nói "\$10 lần thứ nhất, lần thứ nhì, bán!"

Tiếng ồn ào vui mừng nổi lên và mọi người nói với nhau "Chúng ta có thể bắt đầu thật sự được rồi!" Người điều khiển nói "Xin cảm ơn mọi người đã đến. Thật là vinh hạnh khi có mặt những vị khách quý ở đây. Bữa nay chúng ta sẽ dừng tại đây!"

Đám đông nổi giận "Anh nói là hết đấu giá? Anh vẫn chưa đấu giá toàn bộ các tác phẩm nổi tiếng kia mà?" Người điều khiển nói "Tôi xin lỗi nhưng buổi bán đấu giá đã chấm dứt."

Mọi người hãy xem chúc thư của ông cụ đây, NGƯỜI NÀO LẤY BƯỚC CHÂN DUNG CON TÔI SẼ ĐƯỢC TẤT CẢ CÁC BƯỚC TRANH CÒN LẠI! Và đó là lời cuối cùng!”

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Bản Chất

Vào một buổi chiều chủ nhật nắng vàng ấm áp tại Oklahoma City, Bobby Lewis, một người cha tuyệt vời, đưa hai đứa con trai nhỏ đi đến sân chơi thiếu nhi. Anh đến quầy bán vé và hỏi "Giá vé bao nhiêu vậy anh?"

Người bán vé trả lời "Ba đô cho anh và ba đô cho trẻ em trên sáu tuổi. Nếu mà bé nào bằng hoặc dưới sáu tuổi thì vào cửa tự do. Các con của anh bao nhiêu tuổi rồi?"

Bobby trả lời "Bé này 3 tuổi và bé này 7 tuổi, vậy tôi phải trả cho anh 6 đô."

Người bán vé kêu lên "Anh trúng xổ số hay sao? Nếu anh nói đứa con lớn của anh 6 tuổi anh có thể tiết kiệm được 3 đô. Tôi đâu có nhận ra được." Bobby trả lời "Đúng, anh không nhận ra được nhưng những đứa trẻ này nhận ra được."

Trong mọi lúc, nhất là những lúc khó khăn, khi mà đạo đức trở nên quan trọng hơn tất cả, bạn hãy làm sao để trở thành gương mẫu cho mỗi người bạn đang cùng làm việc và cùng sống.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Anh có giúp tôi?

Vào năm 1989 tại Armenia có một trận động đất lớn 8,2 độ Richter đã san bằng toàn bộ đất nước và giết hại hơn ba mươi ngàn người trong vòng chưa đầy bốn phút.

Giữa khung cảnh hỗn loạn đó, một người cha chạy vội đến trường học mà con ông đang theo học. Tòa nhà trước kia là trường học nay chỉ còn là đồng gạch vụn đổ nát.

Sau cơn sốc, ông nhớ lại lời hứa với con mình rằng "Cho dù chuyện gì xảy ra đi nữa, cha sẽ luôn ở bên con!" Và nước mắt ông lại trào ra. Bây giờ mà nhìn vào đồng gạch đổ nát mà trước kia là trường học thì không còn hy vọng. Nhưng trong đầu ông luôn nhớ lại lời hứa của mình với cậu con trai.

Sau đó ông cố nhớ lại cửa hành lang mà ông vẫn đưa đứa con đi học qua mỗi ngày. Ông nhớ lại rằng phòng học của con trai mình ở phía đằng sau bên tay phải của trường. Ông vội chạy đến đó và bắt đầu đào bới giữa đồng gạch vỡ.

Những người cha, người mẹ khác cũng chạy đến đó và từ khắp nơi vang lên những tiếng kêu than "Ôi, con trai tôi!", "Ôi, con gái tôi!". Một số người khác với lòng tốt cố kéo ông ra khỏi đồng gạch đổ nát và nói đi nói lại:

"Đã muộn quá rồi!"

"Bọn nhỏ đã chết rồi!"

"Ông không còn giúp được gì cho chúng nữa đâu!"

"Ông hãy về đi!"

"Ông đi đi, không còn làm được gì nữa đâu!"

"Ông chỉ làm cho mọi việc khó khăn thêm thôi!"

Với mỗi người, ông chỉ đặt một câu hỏi "Anh có giúp tôi không?" Và sau đó với từng miếng gạch, ông lại tiếp tục đào bới tìm đứa con mình. Đến đó có cả chỉ huy cứu hỏa và ông này cũng cố sức khuyên ông ra khỏi đồng đồ nát "Xung quanh đây đều đang cháy và các tòa nhà đang sụp đổ. Ông đang ở trong vòng nguy hiểm. Chúng tôi sẽ lo cho mọi việc. Ông hãy về nhà!" Người đàn ông chỉ hỏi lại "Ông có giúp tôi không?"

Sau đó là những người cảnh sát và họ cũng cố thuyết phục ông ta "Ông đang xúc động. Đã xong hết rồi. Ông đang gây nguy hiểm cho cả những người còn lại. Ông về đi. Chúng tôi sẽ lo cho mọi việc!" Và với cả họ ông cũng chỉ hỏi "Các anh có giúp tôi không?" Nhưng không ai giúp ông cả. Ông tiếp tục chịu đựng một mình, vì ông phải tự mình tìm ra câu trả lời cho điều day dứt ông: Con trai tôi còn sống hay đã chết?

Ông đào tiếp... 12 giờ... 24 giờ... ,sau đó ông lật ngửa một mảng tường lớn và chợt nghe tiếng con trai ông. Ông kêu lớn tên con "Armand!" Ông nghe "Cha ơi?! Con đây, cha! Con nói với các bạn đừng sợ vì nếu cha còn sống cha sẽ cứu con và khi cha cứu con thì các bạn cũng sẽ được cứu. Cha đã hứa với con là dù trường hợp nào cha cũng ở bên con, cha còn nhớ không? Và cha đã làm được, cha ơi!!"

"Có chuyện gì xảy ra vậy? Ở đó ra sao rồi?" Người cha hỏi.

"Tụi con còn lại 14 trên tổng số 33, cha ạ. Tụi con sợ lắm. Đói, khát... Nhưng bây giờ tụi con đã có cha ở đây. Khi tòa nhà đổ, ở đây tạo ra một khoảng không nhỏ và thế là tụi con

còn sống."

"Ra đây đi con!"

"Khoan đã cha! Để các bạn ra trước, con biết rằng cha không bỏ con. Có chuyện gì xảy ra con biết là cha chắc chắn sẽ không bỏ rơi con!"

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Chạy đi, Patti, chạy đi

Ngay từ nhỏ, Patti Wilson đã được bác sĩ bảo rằng cô bị bệnh động kinh (epileptic). Cha của cô, Jim Wilson, là người thường xuyên tập luyện chạy bộ vào buổi sáng. Một ngày kia cô nói với cha cô "Cha ơi, con rất muốn chạy với cha hàng ngày, nhưng con sợ con sẽ bị lên cơn." Cha cô nói với cô "Nếu con bị thì cha đã biết cần phải làm gì rồi nên đừng sợ, chúng ta cùng bắt đầu chạy."

Rồi họ chạy mỗi ngày. Thật là điều kỳ diệu đối với họ là cô bé đã không bị lên cơn lần nào. Sau vài tuần, cô nói với cha "Cha ơi, con thật sự muốn phá kỷ lục thế giới quãng đường chạy dài nhất của nữ." Cha cô tìm trong cuốn sách các kỷ lục thế giới Guinness và thấy rằng khoảng cách lớn nhất mà có người phụ nữ đã từng chạy là 80 dặm. Lúc đó Patti mới vào năm đầu tiên ở trung học, cô tuyên bố "Con sẽ chạy từ quận Cam (Orange County) tới San Francisco." (Khoảng cách 400 dặm.) "Đến năm thứ hai, con sẽ chạy tới Portland, Oregon." (Khoảng hơn 1500 dặm.) "Tới năm thứ 3, con sẽ chạy tới St. Louis." (Khoảng 2000 dặm.) "Tới năm cuối, con sẽ chạy tới Nhà Trắng." (Khoảng hơn 3000 dặm đường.)

Patti đầy nghị lực cũng như say mê hăng hái, cô chỉ coi bệnh của mình như là một điều "bất tiện". Cô không tập trung vào cái cô mất đi mà tập trung vào điều mà cô đang còn có.

Vào năm đó cô hoàn thành cuộc chạy đến San Francisco với

chiếc áo thun ghi dòng chữ "I Love Epileptics." Cha của cô chạy bên cạnh cô trên suốt quãng đường, và mẹ cô, một nữ y tá, thì lái xe theo để đề phòng mọi trường hợp có thể xảy ra.

Vào năm thứ hai, các bạn học của Patti đã ủng hộ cô. Họ dựng lên một áp phích quảng cáo khổng lồ ghi "Chạy đi, Patti, chạy đi!" (Run, Patti, Run! - và sau đó đã trở thành khẩu hiệu của cô cũng như tựa đề cuốn sách sau này cô viết.) Trên đường thực hiện cuộc chạy đường dài mà đích đến là Portland, cô đã bị nứt gãy xương ở chân. Bác sĩ nói với cô rằng cô phải dừng không thể được chạy nữa. Ông nói "Tôi phải cố định khớp mắt cá của cháu để cháu không bị tật vĩnh viễn." "Bác sĩ, bác không hiểu rồi," cô nói "đây không phải là ý nghĩ bất chợt của cháu, nó thật sự là tấm lòng của cháu! Cháu không làm điều này vì bản thân cháu, cháu làm vậy để phá bung những xiềng xích trong suy nghĩ của nhiều người khác. Có cách nào để cháu vẫn có thể chạy tiếp được không hả bác?" Bác sĩ cho cô một lựa chọn. Ông chỉ bằng bó lại thay vì bó bột cố định nó. Ông cảnh cáo cô rằng nó sẽ rất đau, sẽ bị sưng tấy lên. Cô nói với bác sĩ hãy băng chặt lại cho cô.

Cô hoàn thành cuộc chạy đến Portland với Thống đốc bang cùng chạy chung trên dặm đường cuối cùng. Bạn cũng có thể đã thấy những tờ báo với tiêu đề "Người Vận Động Viên Chạy Siêu Đẳng, Patti Wilson, Đã Hoàn Thành Cuộc Marathon Cho Người Bị Bệnh Động Kinh Vào Sinh Nhật Thứ 17 Của Cô."

Sau bốn tháng chạy gần liên tục từ bờ Tây sang bờ Đông,

Patti đã tới Washington và bắt tay Tổng thống Hoa Kỳ. Cô nói với ông "Cháu muốn mọi người biết rằng người bị động kinh chỉ là những con người bình thường với cuộc sống bình thường."

Tôi kể về câu chuyện này một lần trong một buổi hội thảo của tôi cách đây không lâu, và sau đó một người đàn ông cao lớn đến gặp tôi. Ông đưa bàn tay khổng lồ cho tôi bắt và nói "Mark, tôi tên là Jim Wilson. Anh vừa kể về con gái tôi, Patti." Ông kể rằng nhờ vào sự cố gắng không ngừng của cô bé, kết quả là đã kêu gọi đóng góp để mở được 19 trung tâm chữa bệnh động kinh trị giá nhiều triệu đô la.

Patti Wilson cần thật ít để có thể làm được được thật nhiều như vậy. Còn bạn thì sao? Bạn có thể làm gì để vượt lên chính bản thân mình trong khi có đầy đủ sức khỏe?

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Ủng Hộ

Nido Qubein

Một vài thành công lớn nhất trong lịch sử thường đi kèm theo một câu chuyện về sự ủng hộ hoặc tin tưởng của người yêu hay những người thân. Nếu không có người vợ tên Sophia, chúng ta đã có thể không được biết đến một tên tuổi lớn trong văn học, Nathaniel Hawthorne. Khi Nathaniel Hawthorne với tâm trạng đau khổ về báo cho vợ mình biết rằng ông đã thất bại, và đã bị cho nghỉ việc tại sở Hải quan, vợ ông đã làm ông ngạc nhiên với biểu hiện vui sướng.

"Bây giờ," cô nói với vẻ đắc thắng, "anh có thể viết cuốn sách của anh!"

"Ừ," người đàn ông đã chùn bước "nhưng chúng ta sẽ sống bằng cách nào trong khi anh viết?"

Trong kinh ngạc, ông nhìn thấy vợ mình lấy từ trong tủ ra một nắm tiền lớn.

"Em lấy nó ở đâu ra vậy?" ông hỏi.

"Em luôn nghĩ anh là một thiên tài," cô nói. "Em biết là một ngày nào đó anh sẽ viết một tác phẩm tuyệt vời. Bởi vậy mỗi tuần, từ số tiền anh đưa em để lo việc nhà, em tiết kiệm một ít. Và bây giờ số tiền này đủ cho chúng ta sống trong vòng một năm."

Từ sự tin tưởng của cô, một trong số các tác phẩm lớn nhất

trong lịch sử văn học Hoa Kỳ ra đời: Chữ A màu đỏ. (The Scarlet Letter)

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Câu Chuyện Ba Số 3

Bob Proctor

Tôi vẫn thường điều khiển các buổi hội thảo vào cuối tuần tại Deerhurst Lodge, bắc Toronto. Vào một đêm, cơn bão đã quét ngang một thị trấn nhỏ ở phía bắc chúng tôi, Barrie, giết hại nhiều người và thiệt hại lên đến hàng triệu đô la. Vào đêm Chủ nhật, trên đường về nhà, tôi dừng xe khi chạy ngang qua Barrie. Tôi dừng lại bên đường cao tốc và nhìn quanh. Ngổn ngang. Khắp mọi nơi đều là những căn nhà đổ nát và những chiếc xe bị lật ngược.

Cũng vào đêm đó, Bob Templeton cũng chạy trên con đường cao tốc đó. Cũng như tôi, anh ấy cũng dừng lại để xem sự thiệt hại do thiên tai tạo ra, nhưng suy nghĩ của anh ấy hơn tôi nhiều. Bob là phó chủ tịch của Telemedia Communications, công ty sở hữu một loạt các đài phát thanh ở Ontario và Quebec. Anh ấy nghĩ rằng có thể giúp được những con người khốn khổ này với các đài phát thanh mà công ty anh có.

Đêm kế tiếp, tôi lại điều khiển một hội thảo khác ở Toronto. Bob Templeton và Bob Johnson, một phó chủ tịch khác của Telemedia, cùng đến và họp với nhau. Họ chia sẻ với nhau suy nghĩ rằng chắc chắn có điều gì đó mà họ có thể làm cho người dân Barrie. Sau hội thảo chúng tôi cùng đến văn phòng của Bob. Anh ấy được tất cả mọi người ủy nhiệm

trong việc tìm ra phương pháp giúp đỡ mọi người bị thiệt hại sau cơn bão.

Vào tối thứ Sáu, anh ta gọi toàn bộ cấp lãnh đạo của Telemedia vào phòng của anh. Ở phía trên cùng tấm bảng anh viết ba số 3. Anh nói với các vị lãnh đạo "Bằng cách nào các anh có thể kêu gọi được 3 triệu đô trong 3 giờ và chuẩn bị việc này chỉ trong vòng 3 ngày là chuyển số tiền đó cho người dân Barrie vừa gặp thiên tai?" Cả phòng im phăng phắc. Cuối cùng một người lên tiếng "Templeton, anh điên rồi. Không có cách nào để làm được điều đó."

Bob nói "Chờ chút xíu, Tôi không hỏi các anh là chúng ta có thể hay chúng ta nên. Tôi chỉ hỏi là các anh có muốn không." Tất cả đều nói "Chắc chắn là chúng tôi muốn mà." Anh ấy liền gạch dọc chia đôi tấm bảng ra làm 2 phần. Một bên anh viết "Tại sao chúng ta không thể". Bên kia anh viết "Bằng cách nào chúng ta có thể".

"Tôi sẽ xóa phần Tại sao chúng ta không thể. Chúng ta không phí thời gian cho việc suy nghĩ tại sao chúng ta không thể. Nó vô giá trị. Phía bên kia chúng ta sẽ ghi ra toàn bộ những ý kiến chúng ta nghĩ ra bằng cách nào chúng ta có thể làm được. Chúng ta sẽ không ra khỏi phòng cho đến khi chúng ta chưa tìm ra cách." Cả phòng lại chìm vào im lặng. Cuối cùng một người nói "Chúng ta có thể làm một buổi phát thanh trên khắp Canada."

Bob nói "Đó là ý kiến rất tuyệt," và ghi nó lên bảng.

Trước khi anh viết xong đã có người nói "Anh không thể làm buổi phát thanh trên toàn Canada được. Chúng ta không có các đài radio trên toàn Canada." Đó thật sự là một lời phản

đối hợp lý. Họ chỉ có đài tại Ontario và Quebec.

Templeton nói "Đó là cái ta có thể làm. Ý kiến đó vẫn ở lại." Nhưng thật sự lời phản đối đó rất mạnh vì các đài radio cạnh tranh nhau dữ dội. Họ không chịu hợp tác với nhau và gần như là không thể làm được điều đó nếu chỉ theo cách suy nghĩ thông thường.

Bất ngờ một người đề nghị "Anh có thể mời Harvey Kirk và Lloyd Robertson, những tên tuổi lớn nhất trong ngành truyền thông ở Canada hướng dẫn chương trình." Từ thời điểm đó, ừ biết bao nhiêu ý kiến sáng tạo đã được nghĩ ra nhanh chóng và mạnh mẽ đến kỳ diệu.

Đó là vào thứ Sáu. Vào thứ Ba họ có một chương trình phát thanh khổng lồ. Có 50 đài phát radio trên toàn quốc đồng ý phát tiếp sóng chương trình. Chẳng ai chú ý đến việc ai có lợi trong chuyện này ngoài chuyện làm sao người dân ở Barrie có được tiền. Harvey Kirk và Lloyd Robertson hướng dẫn chương trình và họ thành công trong việc kêu gọi được 3 triệu đô la cho những người dân gặp thiên tai trong 3 giờ và trong vòng 3 ngày.

Bạn thấy đó, bạn có thể làm được mọi điều nếu bạn tập trung vào việc bằng cách nào đạt được điều đó hơn là vào những điều tại sao bạn không làm được nó.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Amy Graham

Mark V. Hansen

Sau một đêm bay từ Washington D.C., tôi rất mệt mỏi và tôi tới nhà thờ Mile High ở Denver để chỉ đạo 3 dịch vụ và một phân xưởng sao cho phát triển tốt. Khi tôi bước vào, tiến sĩ Fred Vogt hỏi tôi, "Anh có biết về Tổ chức từ thiện Hầy-Có-Một-Ước-Mơ?"

"Có," tôi trả lời.

"Tốt, Amy Graham được chẩn đoán là bị bệnh bạch cầu giai đoạn cuối. Họ cho cô bé 3 ngày. Cô ấy khát khao được tham dự một buổi nói chuyện của anh."

Tôi choáng váng. Một cảm giác tự hào nhưng cả sự sợ hãi và nghi ngờ cùng có trong tôi. Tôi không thể tin nổi. Tôi nghĩ rằng những đứa trẻ sắp chết muốn đi chơi Disneyland, hoặc gặp các nhân vật nổi tiếng, những siêu sao. Chắc chắn rằng mấy đứa trẻ đó không muốn dành mấy ngày cuối cùng của cuộc đời để nghe Mark Victor Hansen. Tại sao một đứa trẻ chỉ còn sống vài ngày cuối cùng lại muốn tới nghe một nhà diễn thuyết về động lực tinh thần. Đột ngột, những suy nghĩ của tôi bị cắt đứt...

"Đây là Amy," Vogt nói và đặt vào tay tôi bàn tay yếu đuối của cô bé. Trước mắt tôi là một cô bé 17 tuổi choàng một cái khăn màu đỏ và cam trên đầu, che đi toàn bộ mái đầu đã không còn tóc sau những cuộc trị liệu. Thân thể xanh xao

của cô bé trông vô cùng yếu đuối. Cô bé nói, "Cháu có hai mục tiêu là tốt nghiệp phổ thông và tham dự buổi thuyết trình của bác. Các bác sĩ đã không tin rằng cháu có thể thực hiện được. Họ không nghĩ rằng cháu còn có đủ sức. Cháu đã được trả về cho gia đình... Đây là bố và mẹ của cháu."

Nước mắt trào lên; tôi dường như nghẹt thở. Tôi cảm thấy chao đảo, xúc động. Để lấy lại giọng nói của mình, tôi đằng hắng, mỉm cười và nói "Cháu và bố mẹ sẽ là khách mời của chúng tôi. Xin cảm ơn vì cháu đã tới tham dự." Chúng tôi ôm lấy nhau, lau nước mắt và chia tay.

Tôi đã tham gia rất nhiều hội thảo về chữa bệnh tại Hoa Kỳ, Canada, Malaysia, New Zealand và Australia. Tôi đã coi những nhà chữa bệnh giỏi nhất làm việc và tôi đã học, nghiên cứu, nghe, cân nhắc và hỏi điều gì đã hoạt động, tại sao và như thế nào. Vào buổi chiều Chủ nhật đó, tôi điều khiển một hội thảo mà Amy và bố mẹ em tham dự. Cả ngàn khán giả tràn ngập phòng họp, háo hức muốn học, phát triển những khả năng mà trước nay họ không biết đến.

Tôi nhẹ nhàng hỏi khán giả xem họ có muốn học một quy trình chữa bệnh mà có thể giúp họ trong cả cuộc đời không. Từ trên bục diễn thuyết tôi có thể thấy mọi người đều giơ cao tay lên trời. Tất cả đều đồng lòng muốn học. Tôi chỉ cho mọi người cách xoa mạnh hai bàn tay vào nhau rồi tách nó ra khoảng 5 cm và cảm nhận được nguồn năng lượng chữa bệnh phát ra từ nó. Tôi bắt cặp từng người lại với nhau để họ có thể cảm nhận được nguồn năng lượng từ người này đến người kia. Tôi nói "Nếu các bạn muốn chữa bệnh, hãy làm tại đây và ngay bây giờ."

Khán giả liên kết lại với nhau và đó là một cảm giác ngây ngất tuyệt vời. Tôi giải thích rằng mỗi người đều có một năng lượng chữa bệnh và khả năng chữa bệnh. Năm phần trăm trong số chúng ta có được nó rõ ràng và mạnh mẽ đến mức có thể hành nghề. Tôi nói, "Sáng hôm nay, tôi vừa được giới thiệu với Amy Graham, một cô gái 17 tuổi, người có ước muốn cuối cùng trong đời là tham dự buổi thuyết trình này. Tôi muốn đưa cô lên trên đây và các bạn hãy gửi những năng lượng chữa bệnh tự nhiên của các bạn lên cho cô. Có lẽ chúng ta giúp được cho cô bé. Cô không yêu cầu điều đó. Tôi chỉ làm điều này một cách tự động vì cảm thấy nó đúng." Khán giả hô "Phải! Phải! Phải! Phải!"

Bố của Amy dắt cô lên trên bục. Cô nhìn thật yếu ớt sau tất cả những cuộc hóa trị liệu pháp, những ngày dài trên giường bệnh và sự thiếu vận động. (Các bác sĩ còn không cho cô đi lại hai tuần trước khi tới tham gia với chúng tôi.)

Tôi kêu mọi người làm nóng hai bàn tay, và gửi đến cho cô năng lượng chữa bệnh của họ. Sau đó mọi người đứng dậy vỗ tay hoan hô cô mà ai nấy đều nước mắt lưng tròng.

Hai tuần sau đó, cô gọi điện và báo rằng các bác sĩ sau khi kiểm tra sức khỏe cô đã cho cô về và chính cô cũng cảm thấy có sự thuyên giảm đáng kể. Hai năm sau đó cô gọi điện báo tôi biết rằng cô lập gia đình.

Tôi rút ra được rằng, không nên coi thường sức mạnh mà tất cả chúng ta đều có. Nó luôn luôn sẵn sàng để dùng cho mục đích cao đẹp nhất. Chúng ta phải nhớ đến việc sử dụng nó.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Phải, Bạn Có Thể

Jack Canfield & Mark V. Hansen

Kinh nghiệm không phải là điều xảy ra với một con người. MÀ nó là điều mà người đó làm với những gì đã xảy ra với anh ta. Aldous Huxley

Bạn sẽ làm gì nếu vào tuổi 46 bạn bị phỏng đến độ không còn nhận ra nổi vì một vụ tai nạn xe hơi khủng khiếp, và 4 năm sau bạn lại bị liệt nửa thân dưới sau một vụ rớt máy bay? Và rồi bạn có tưởng tượng rằng trong tình trạng đó bạn có thể trở thành nhà triệu phú, một nhà diễn thuyết được nhiều người kính trọng, thành một người chồng hạnh phúc và một nhà kinh doanh thành công? Bạn có hình dung bạn có thể đi bè? Nhảy rơi tự do từ máy bay? Hoạt động chính trị?

W. Mitchell đã làm được tất cả những điều trên và còn hơn nữa là sau hai tai nạn khủng khiếp đã khiến mặt của ông trở thành một mảng các miếng da đắp vá nhiều màu, bàn tay mất ngón và đôi chân teo liệt trên một xe đẩy.

Sau một loạt 16 cuộc giải phẫu ngay sau khi ông bị tai nạn xe hơi làm cho ông có một cơ thể bị phỏng hơn 65%, không thể nhấc dù chỉ là muỗng thức ăn, không thể quay số điện thoại hay đi vào nhà tắm mà không có người giúp. Nhưng Mitchell, nguyên là lính thủy, không bao giờ tin là ông đã bị đánh bại. "Tôi phải chịu trách nhiệm về con tàu của mình,"

ông nói. "Nó là sự thành bại của tôi. Tôi có thể nhìn tình thế như là sự khởi đầu lại từ điểm xuất phát." Sáu tháng sau ông đã lái máy bay được.

Mitchell mua một căn nhà lớn tại Colorado, vài mảnh đất, một chiếc máy bay và một quán bar. Sau đó kết hợp với 2 người bạn, ông mở một công ty sản xuất đồ gốm với số nhân công lớn thứ nhì Vermont.

Và 4 năm sau ngày bị tai nạn xe hơi, cái máy bay mà Mitchell lái đã bị rớt xuống đường băng khi vừa cất cánh, làm gãy 12 đốt xương sống vùng ngực và làm ông liệt hẳn nửa người bên dưới. "Tôi không hiểu chuyện quái quỷ gì đã xảy ra. Tôi đã làm gì mà phải lãnh kết quả như vậy?"

Nhưng rồi, không nản lòng, Mitchell làm việc ngày và đêm để có thể lấy lại được sự độc lập cho mình càng nhiều càng tốt. Ông được bầu làm thị trưởng của Crested Butte, Colorado, để đấu tranh giữ cho thành phố thoát khỏi nguy cơ bị ô nhiễm và bị tàn phá vẻ đẹp bởi một mỏ quặng sắp được xây dựng. Mitchell còn ứng cử vào Quốc hội, chuyển cái vẻ bề ngoài khó coi của ông thành một sức mạnh qua câu khẩu hiệu "Not just another pretty face" - Không chỉ là một khuôn mặt đẹp nữa (vào Quốc hội).

Mặc cho vẻ bề ngoài khó coi và khả năng hoạt động giới hạn, Mitchell vẫn tham gia đi bè, yêu và lập gia đình, lấy được bằng cao học về công tác xã hội (public administration) và tiếp tục bay, tích cực bảo vệ môi trường và diễn thuyết.

Tinh thần mạnh mẽ tích cực đập vào mắt mọi người của Mitchell đã làm ông được mời vào các chương trình "Chương

trình hôm nay" và "Chào nước Mỹ" cũng như nhiều bài viết về ông đã được đăng trong các báo, tạp chí Parade, Time, The New York Times...

"Trước khi tôi bị tai nạn, tôi có thể làm được 10,000 việc," Mitchell nói. "Bây giờ chỉ còn là 9,000. Tôi có thể cứ nghĩ đến 1,000 điều bị mất hay tập trung vào 9,000 điều tôi còn? tôi biết mình phải làm gì. Tôi vẫn nói với người ta rằng tôi có 2 cú đập của số phận. Tôi đã chọn việc không dùng điều đó như là lời bào chữa cho đào ngũ, thì những kinh nghiệm đau đớn có thể được nhìn với một góc độ mới. Bạn có thể dừng lại, nhìn một cách toàn diện hơn và có thể nói rằng "Có cũng không tệ lắm."

Xin nhớ rằng "Quan trọng không phải điều gì xảy ra với bạn, mà là điều gì bạn làm sau đó."

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Bobsy

Jack Canfield & Mark V. Hansen

Người mẹ trẻ 26 tuổi nhìn xuống đứa con đang bị bệnh bạch cầu đến giai đoạn chót. Mặc dù trái tim người mẹ tràn ngập đau khổ, cô vẫn có sự quả quyết mạnh mẽ. Như mọi cha mẹ khác, cô rất muốn con mình lớn lên và đạt được mọi ước mơ của mình. Bây giờ thì chuyện đó không thể có được nữa. Bệnh bạch cầu không cho phép con cô thực hiện ước mơ của mình. Nhưng cô vẫn muốn tạo ra cho con một điều kỳ diệu. Cô nắm lấy tay con và hỏi "Bobsy, con có bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ trở thành gì khi lớn lên không? Con có mơ ước về điều mà con sẽ làm trong cuộc đời mình?"

"Mẹ à, con vẫn ước mơ sẽ trở thành lính cứu hỏa khi con lớn lên."

Người mẹ mỉm cười "Hãy chờ xem chúng ta có thể làm cho ước mơ đó trở thành sự thật hay không." Trong ngày hôm đó, cô đi đến đội cứu hỏa khu vực của Phoenix, Arizona. Ở đó cô gặp Lính cứu hỏa Bob, người có trái tim lớn hơn cả thành phố Phoenix. Cô giải thích ước mơ của con mình và xin cho con cô được đi một vòng trên xe cứu hỏa.

Người lính cứu hỏa Bob nói "Xem này, chúng tôi có thể làm hơn thế nữa. Nếu cô có thể chuẩn bị cho con vào 7 giờ sáng thứ Tư, chúng tôi sẽ cho cậu bé trở thành lính cứu hỏa danh dự của cả ngày. Cậu bé có thể tới trạm cứu hỏa, ăn cùng

chúng tôi, chạy cùng chúng tôi tới tất cả các vụ cứu hỏa trong ngày. Và nếu cô cho chúng tôi kích cỡ của con cô, chúng tôi sẽ làm cho cậu bé một bộ đồng phục lính cứu hỏa dành riêng cho cậu, với một cái mũ cứu hỏa - không phải là đồ chơi - với phù hiệu lính cứu hỏa Phoenix trên đó, một bộ áo nhựa màu vàng như của chúng tôi và ủng cao su. Tất cả đều được làm tại Phoenix nên chúng ta sẽ có rất nhanh thôi."

Ba ngày sau người lính cứu hỏa Bob đến đón Bobsy, mặc cho cậu bộ đồng phục của lính cứu hỏa và đưa cậu từ giường bệnh đến chiếc xe cứu hỏa đang chờ. Bobsy ngồi ở ghế sau và giúp lái chiếc xe về đến trạm. Cậu bé cảm thấy như đang ở trên thiên đường.

Hôm đó có ba cú điện thoại gọi cứu hỏa và Bobsy tham dự cả ba cuộc xuất quân. Cậu đi trên một chiếc xe cứu hỏa khác, một chiếc xe y tế, và cả trên chiếc xe của Chỉ huy lính cứu hỏa. Cậu còn được đài truyền hình địa phương quay phim.

Với giấc mơ trở thành sự thật, với tất cả tình yêu và sự quan tâm săn sóc mà mọi người dành cho, Bobsy vô cùng xúc động và hạnh phúc đến mức mà cậu đã sống thêm được ba tháng - một thời gian dài hơn mức tất cả các bác sĩ tiên đoán.

Một đêm nọ, tất cả các dấu hiệu sự sống của cậu bé tụt xuống một cách đột ngột. Người y tá trưởng nhớ đến ngày mà Bobsy sống như một lính cứu hỏa, cô gọi cho chỉ huy lính cứu hỏa và hỏi có thể gửi một người lính cứu hỏa trong đồng phục đến với cậu trong lúc này hay không. Người chỉ huy trả

lời, "Chúng tôi sẽ có mặt ở đó trong vòng 5 phút nữa. Cô có thể giúp chúng tôi một việc được không? Khi cô nghe tiếng và ánh chớp phát ra từ xe cứu hỏa chạy đến thì xin cô hãy thông báo qua radio cho toàn bệnh viện nghe rằng đó không phải là có báo động cháy. Đó chỉ là đội cứu hỏa đến để chia tay với một trong trong những thành viên tuyệt vời nhất của mình. Và xin cô hãy mở cửa sổ của phòng cậu bé. Xin cảm ơn."

Khoảng 5 phút sau, chiếc xe cứu hỏa với cả móc và thang chạy đến bệnh viện. dựng cái thang lên cho đến cửa sổ phòng Bobsy ở lầu 3, 14 lính cứu hỏa nam và 2 lính cứu hỏa nữ trèo qua thang vào phòng của Bobsy. Được mẹ cậu bé cho phép, họ ôm cậu và nói với cậu bé rằng họ rất yêu cậu. Với hơi thở cuối cùng trong cuộc đời mình, Bobsy nhìn lên người chỉ huy và nói "Thưa chỉ huy, vậy cháu là lính cứu hỏa thật sự phải không?"

"Phải, cháu là lính cứu hỏa thật sự." người chỉ huy nói.

Với những lời nói đó, Bobsy mỉm cười và nhắm mắt lại mãi mãi.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Khi trái đất chuyển động vì bạn?

Hanoch McCarty

Cô bé 11 tuổi Angela bị mắc một căn bệnh làm suy nhược hệ thống thần kinh. Cô bé không thể đi lại được và các cử động khác cũng rất khó khăn. Các bác sĩ không hy vọng chữa khỏi bệnh cho cô bé. Họ tiên đoán rằng cô bé sẽ phải dính liền với cái xe đẩy trong suốt quãng đời còn lại của mình. Họ nói rằng chỉ có vài người, có thể quay lại cuộc sống bình thường sau khi mắc bệnh. Cô bé không nản lòng. Ở đó, trên giường bệnh, cô bé sẵn sàng thể với bất kỳ ai sẵn lòng nghe cô rằng cô chắc chắn sẽ đi lại được như cũ vào một ngày nào đó.

Cô bé được chuyển đến một bệnh viện chuyên phục hồi chức năng tại vùng San Francisco Bay. Tất cả các phương pháp mà có thể áp dụng cho trường hợp của cô bé đều được sử dụng. Các bác sĩ cảm phục tinh thần không bị khuất phục của cô. Họ dạy cho cô tưởng tượng - hình dung ra cô đang đi lại. Nếu không mang lại kết quả gì khả quan thì việc này cũng đem lại cho cô bé niềm hy vọng và làm một việc tích cực để lấp bớt những giờ dài đằng đẳng ở bệnh viện. Angela sẵn lòng làm tất cả các việc cực nhọc, như các bài tập trong bể nước, xoa bóp hay các bài tập thể dục. Và cô cũng rất cố gắng trong việc nằm và tưởng tượng, hình dung cô đang đi, đi, đi!

Một ngày kia, khi cô đang tập trung căng thẳng với tất cả sức lực của mình, tưởng tượng hai chân của mình đang chuyển động, thì giống như có một điều kỳ diệu xảy ra: Cái giường chuyển động! Nó chuyển động quanh phòng! Cô bé hét lên "Nhìn nè, coi cháu làm được gì nè! Nhìn coi! Nhìn coi! Cháu làm được rồi! Cháu đang chuyển động, cháu đã chuyển động!"

Dĩ nhiên trong thời điểm đó thì tất cả mọi người trong bệnh viện cũng đều kêu lớn, và chạy tìm chỗ trú. Mọi người thì la hét, các thiết bị thì đổ vỡ, kiếng bể khắp nơi. Bạn cũng hiểu, đó là cơn động đất ở San Francisco. Nhưng không nên nói lại điều đó với Angela. Cô bé tin rằng cô đã làm được điều đó. Và bây giờ, sau vài năm, cô bé đã quay trở lại trường. Trên đôi chân của mình. Không có nạng, không có xe đẩy. Bạn cũng biết đó, đối với một người mà có thể tạo ra cơn động đất ở giữa San Francisco và Oakland thì việc chiến thắng một bệnh tật nhỏ nhoi tầm thường thì quá là đơn giản, phải không các bạn?

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Người Bạn

Dan Clark

Người chủ tiệm treo tấm bảng "Bán Chó Con" lên cánh cửa. Những tấm biển kiểu như vậy luôn hấp dẫn các khách hàng nhỏ tuổi. Ngay sau đó, có một cậu bé xuất hiện. "Chú bán mấy con chó này với giá bao nhiêu vậy?" cậu bé hỏi.

Ông chủ trả lời "Khoảng từ \$30 cho tới \$50."

Cậu bé móc trong túi ra một ít tiền lẻ. "Cháu có \$2.37," cậu nói, "cháu có thể coi chúng được không?"

Người chủ tiệm mỉm cười và huýt sáo. Từ trong cũi chạy ra chó mẹ Lady cùng với năm cái nấp lông be bé xinh xinh chạy theo. Một con chó con chạy cà nhấc lết theo sau. Ngay lập tức, cậu bé chỉ vào con chó nhỏ bị liệt chân đó "Con chó con này bị làm sao vậy?"

Người chủ giải thích rằng bác sĩ thú y đã coi và nói rằng con chó con bị tật ở phần hông. Nó sẽ bị đi khập khiễng mãi mãi. Nó sẽ bị què mãi mãi. Đứa bé rất xúc động. "Cháu muốn mua con chó con đó."

Người chủ nói rằng "Chắc là cháu không muốn mua con chó đó đâu, còn nếu cháu muốn nó thì chú sẽ cho cháu luôn."

Cậu bé nổi giận. Cậu nhìn thẳng vào mắt của người chủ, và nói rằng "Cháu không muốn chú cho cháu con chó con đó. Nó xứng đáng như bất kỳ con nào khác và cháu sẽ trả cho chú đủ giá tiền cho nó. Thật ra, cháu sẽ đưa cho chú \$2.37

bây giờ và 50cent mỗi tháng cho đến khi cháu trả đủ số tiền."

Người chủ phản đối "Cháu đâu có muốn mua con chó đó. Nó sẽ chẳng bao giờ có thể chạy được và chơi với cháu như những con chó con khác."

Nghe vậy, cậu bé cúi xuống và kéo ống quần lên để lộ ra một chân bị vụn vẹo, teo quắt và phải có hệ thống thanh giằng chống đỡ. Cậu nhìn lên người chủ và nói rất khẽ "Vâng, cháu cũng không có chạy được, và con chó nhỏ đó cần một người có thể hiểu được nó!"

Giáng sinh vui vẻ!

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Giáng sinh vui vẻ!

Christa Holder Ocker

"Ta sẽ chẳng bao giờ quên chú mày được", ông già lẩm bẩm. Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má nhăn nheo của ông.

"Ta đã già rồi. Ta không thể lo cho chú mày được nữa."

Nghiêng đầu qua một bên, con chó nhìn ông chủ. "Gâu gâu! Gâu gâu!" Nó vẫy đuôi tíu tít, nó muốn biết ông chủ đang định làm gì.

"Ta không thể lo cho ta được nữa, đừng nói gì đến phải lo cho chú mày." Ông già húng hắng ho. Ông lấy một chiếc khăn tay và hỷ mũi thật mạnh.

"Ta sắp phải tới nhà dưỡng lão, ta không thể đem theo chú mày được. Ở đó người ta không cho nuôi chó, chú mày biết đó."

Với tấm lưng còng xuống vì tuổi tác, ông già cúi xuống vuốt ve đầu con chó.

"Chú mày đừng có lo. Chúng ta sẽ tìm một căn nhà thật đẹp cho chú mày." Ngẫm nghĩ một lúc ông già nói thêm, "Mà với vẻ bề ngoài đẹp trai của chú mày, chúng ta sẽ chẳng có khó khăn đâu. Ai cũng thích có một con chó đẹp."

Con chó đập đuôi thật mạnh. "Gâu, gâu, gâu, gâu." Vào lúc đó, mùi của ông già trộn lẫn với mùi thức ăn thơm phức tạo cho con chó cảm giác ấm cúng. Nhưng sau đó một cảm giác sợ hãi lại xuất hiện. Con chó cụp đuôi đứng lặng.

"Lại đây nào." Khó nhọc, ông già quỳ xuống sàn và âu yếm kéo con chó lại gần. Ông buộc một sợi dây màu đỏ thành một cái nơ lớn quanh cổ con chó. Sau đó ông buộc một mảnh giấy vào sợi dây. Con chó lo lắng không biết có cái gì ghi trong mảnh giấy đó.

"Trong giấy ghi là," ông già đọc lớn, "Giáng Sinh Vui Vẻ! Tên tôi là Monsieur DuPree. Tôi khoái ăn sáng với thịt hun khói và trứng - cả bắp rang nữa. Tôi khoái ăn chiều thịt với khoai tây nghiền. Chỉ vậy thôi. Tôi chỉ ăn hai bữa mỗi ngày. Đổi lại, tôi sẽ là người bạn trung thành nhất."

"Gâu gâu! Gâu gâu!" Con chó bối rối và đôi mắt nó như muốn hỏi, điều gì đang xảy ra vậy?

Ông già lại hỷ mũi vào khăn tay một lần nữa. Bám vào thành ghế, ông từ từ đứng dậy. Vừa mặc áo khoác, ông với tay lấy cái xích của con chó và nói nhẹ nhàng, "Lại đây nào, anh bạn già." Ông mở cửa bước ra bên ngoài không khí lạnh lẽo và gió rít, kéo theo con chó. Bóng chiều nhập nhoạng. Con chó kéo ghì lại. Nó không muốn đi!

"Đừng làm ta khó xử mà. Ta hứa với chú mày, sống với người khác chú mày sẽ sung sướng hơn ở với ta."

Đường phố vắng hoe. Tuyết bắt đầu lác đác rơi. Ông già và con chó cất bước đi trong cơn gió rét. Rất nhanh tuyết bắt đầu phủ lên lề đường, cây cối và những tòa nhà xung quanh. Sau một lúc lâu, ông già và con chó đến trước một tòa nhà lớn được bao quanh bởi những cây cao đang quay cuồng và rú rít trong cơn gió. Ông già dừng lại. Con chó cũng dừng lại. Run lên vì lạnh, họ lại gần tòa nhà. Ánh sáng lung linh chiếu ra từ mọi cửa sổ, còn từ trong nhà vang ra tiếng ca mừng

Giáng sinh.

"Đây sẽ là tòa nhà cho chú mày đó." ông già nói, nghen ngào với từng lời của chính mình. Ông già cúi xuống cởi xích ra khỏi cổ con chó, rồi mở cửa rào thật nhẹ để nó không kêu. "Tới đi. Tới cào cánh cửa kia kìa."

Con chó nhìn tòa nhà và nhìn lại ông chủ rồi lại nhìn lại vào tòa nhà. Nó không hiểu. "Gâu gâu! Gâu gâu!"

"Tới đi." Ông già đẩy con chó. "Ta không còn giúp gì cho chú mày được nữa," ông già gắt "Tới ngay đi!"

Con chó đau lòng. Nó nghĩ ông chủ nó không còn thương yêu nó nữa. Nó không thể hiểu nổi rằng, mặc dù ông già thương yêu nó hết mực, ông không thể lo cho nó được nữa. Từ từ, nó rụt rè bước tới, leo lên bậc thềm. Nó cào lên cánh cửa. "Gâu gâu! Gâu gâu!"

Ngoái lại, nó thấy ông chủ nó nấp sau một cái cây khi cánh cửa mở ra. Một cậu bé xuất hiện trong cánh cửa lấp loáng bởi ánh đèn hắt ra từ đằng sau. Khi cậu bé thấy con chó, cậu giơ hai tay lên và la lớn "Trời ơi, Bố Mẹ ơi, xem ông già Noel đem lại cho con cái gì nè!"

Nước mắt lưng tròng, ông già nhìn cảnh đó từ phía sau cái cây. Ông thấy người mẹ đọc mảnh giấy rồi nhẹ nhàng âu yếm kéo con chó vào bên trong. Mỉm cười, ông già lấy tay áo khoác đã lạnh cứng chùi nước mắt rồi ông biến mất vào bóng đêm, chỉ thoảng nghe "Chúc Giáng Sinh Vui Vẻ, anh bạn của tôi."

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Giấc Mơ

Ashley Hodgeson

Đó là một cuộc chạy đua tại địa phương - cuộc đua mà chúng tôi đã phải tập luyện gian khổ để được tham dự. Vết thương mới nhất ở chân của tôi vẫn chưa kịp lành. Thật sự tôi đã phải tự đấu tranh xem tôi có nên tham gia cuộc đua không. Nhưng cuối cùng thì tôi cũng đang chuẩn bị tham dự vòng chạy 3,200m.

"Chuẩn bị... sẵn sàng..." Tiếng súng lệnh vang lên và chúng tôi xuất phát. Những đứa con gái khác đều chạy trước tôi. Tôi nhận ra rằng tôi đang cà nhấc một cách đáng xấu hổ ở đằng sau mọi người và tôi càng ngày càng xa ở sau.

Người chạy đầu tiên đã về đích trước tôi đến hai vòng chạy. "Hoan hô!" Đám đông hét lớn. Đó là tiếng hoan hô lớn nhất mà tôi từng nghe ở một cuộc đua.

"Có lẽ mình nên bỏ cuộc," tôi thầm nghĩ khi tôi cà nhấc tiếp.

"Những người kia không muốn chờ để mình chạy tới đích." Nhưng cuối cùng thì tôi cũng quyết định chạy tiếp. Hai vòng chạy cuối cùng tôi đã chạy trong đau đớn. Tôi quyết định không tham gia chạy vào năm tới. Thật không đáng, dù cho chân của tôi có khỏi hay không. Tôi cũng không thể thắng nổi cái cô bé đã thắng tôi đến hai lần.

Khi tới đích, tôi nghe tiếng hoan hô - cũng lớn như lần trước khi cô bé kia tới đích. "Có gì vậy?" Tôi tự hỏi. Tôi quay lại

nhìn và thấy bọn con trai đang chuẩn bị vào vòng chạy. "Đúng rồi, họ đang hoan hô mấy đứa con trai."

Tôi đang chạy thẳng vào nhà tắm thì có một cô gái đâm sầm vào tôi. "Oa, bạn thật là có lòng dũng cảm!" cô gái đó nói với tôi.

Tôi nghĩ thầm "Lòng dũng cảm? Cô này chắc nhầm mình với ai rồi. Tôi thua mà!"

"Nếu tôi thì đã không thể chạy nổi hai dặm như bạn vừa làm. Tôi chắc sẽ bỏ cuộc ngay từ vòng đầu tiên. Chân bạn có sao không? Chúng tôi đã hoan hô cổ vũ bạn đó. Bạn có nghe không?"

Tôi không thể tin nổi. Một người lạ hoắc lại hoan hô tôi - không phải vì cô ấy muốn tôi thắng, mà vì cô ấy muốn tôi tiếp tục mà không bỏ cuộc. Tôi lại lấy lại được niềm hy vọng. Tôi quyết định sẽ tham gia kỳ thi đấu năm tới. Một cô gái đã lấy lại cho tôi ước mơ của mình.

Vào hôm đó tôi học được hai điều:

Thứ nhất, một chút thân ái và tin tưởng vào người khác có thể làm thay đổi người đó rất nhiều.

Thứ hai, sức mạnh và dũng khí không phải luôn được đo bằng những huy chương và những chiến thắng. Chúng được đo bằng những vật lộn mà chúng ta vượt qua được. Những người mạnh nhất không phải lúc nào cũng là những người thắng cuộc mà là những người không bỏ cuộc khi họ đã thua.

Tôi chỉ có một ước mơ vào ngày đó - có lẽ là khi cuối cấp - tôi có thể thắng cuộc đua này với tiếng hoan hô vang dội như khi tôi được hoan hô ngày hôm nay.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Chú bé và ông già

Shel Silverstein

"Cháu hay làm rớt cái muỗng khi ăn," chú bé nói.

"Ta cũng vậy," ông già nói.

"Cháu hay đáí dầm," chú bé thì thầm.

"Ta cũng vậy luôn," ông già cười.

"Cháu hay khóc nhè," chú bé nói.

"Ta cũng vậy," ông già gật đầu.

"Nhưng tệ nhất là," chú bé nói, "người lớn hông thềm chú ý đến cháu gì hết."

Và chú bé cảm thấy bàn tay nhăn nheo nhưng ấm áp của ông già quàng lên vai mình. "Ta hiểu cháu muốn nói điều gì," ông già bé nhỏ nói.

Trần Xuân Hải dịch

Độc và Suy Nghĩ

Trái tim người mẹ

Patty Hansen

Tôi ngồi trên cái ghế ọp ẹp dành cho thính giả với máy quay video trên vai và nước mắt trào lên trong mắt tôi. Đứa con gái mới sáu tuổi của tôi đang đứng trên sàn sân khấu, bình tĩnh, hoàn toàn tự chủ, và đang hát với tất cả tấm lòng. Tôi bồn chồn và vô cùng xúc động. Tôi đang cố không bật khóc.

"Hãy nghe, bạn có nghe âm thanh, những trái tim đang đập ở xung quanh bạn?" Con bé hát.

Khuôn mặt bé nhỏ tròn trịa của nó quay về phía ánh sáng, một khuôn mặt nhỏ thân thương và quen thuộc và thật không giống với những nét mảnh mai của tôi. Đôi mắt của con bé - đôi mắt thật khác so với đôi mắt của tôi - nhìn về phía khán giả với sự tin tưởng tuyệt đối. Nó biết là nó được yêu mến.

"Trong thung lũng hay ngoài đồng bằng, mọi nơi quanh ta, nhịp đập trái tim đều như nhau."

Khuôn mặt của mẹ để con bé nhìn vào tôi từ trên sàn sân khấu. Đôi mắt của một người đàn bà trẻ đã một lần nhìn thẳng vào tôi nay đang nhìn xuống khán giả. Những đường nét mà con bé đã thừa hưởng từ mẹ đẻ của mình - đôi mắt hơi xếch về phía đuôi, và đôi má hồng hào bụ bẫm mà tôi muốn hôn không dừng.

"Đen hay trắng, đỏ hay nâu, đó là trái tim của một gia đình

của một con người... ồ đã ra đi, đã ra đi," con bé kết thúc. Khán giả như vỡ bùng lên. Tôi cũng vậy luôn. Tiếng hoan hô như sấm động trong căn phòng. Tất cả chúng tôi đều đứng lên để cho con bé biết rằng chúng tôi yêu nó đến từng nào. Con bé mỉm cười; nó đã biết. Và bây giờ thì tôi bật khóc. Tôi cảm thấy hạnh phúc và may mắn biết bao được làm mẹ của con bé. Nó đã cho tôi biết bao niềm vui đến mức trái tim tôi đau nhói.

Trái tim của một gia đình của một con người... trái tim của lòng dũng cảm đã chỉ đường cho chúng ta đi khi chúng ta lạc lối... trái tim đã đưa những con người xa lạ lại gần nhau với mục đích đơn giản: đây là trái tim của mẹ con bé đã chỉ cho tôi. Từ nơi sâu thẳm nhất của lòng mình, con bé đã nghe được mẹ của mình. Đó là trái tim của lòng dũng cảm xuất phát từ tình yêu vô điều kiện. Cô ta là một người đàn bà đã có thể đưa cho đứa con của mình một điều mà không ai khác có thể làm được: có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Trái tim con bé đập thật gần tôi khi tôi ôm hôn nó và nói với nó rằng nó đã biểu diễn thật tuyệt vời. Nó ngo nguậy trong vòng tay tôi và nhìn lên tôi. "Sao mẹ lại khóc hả mẹ?"

Tôi trả lời nó, "Vì mẹ hạnh phúc vì con và những gì con đã làm, tự một mình con!" Tôi có thể thấy được chính mình vươn ra và ôm lấy con bé không chỉ với vòng tay của mình. Tôi ôm con bé với tất cả tình yêu không chỉ cho riêng tôi, mà cho cả người đàn bà đẹp và dũng cảm đã quyết định sinh nó ra đời, rồi quyết định trao nó cho tôi. Tôi đã mang tình yêu của cả hai người... người mẹ đã sinh ra nó với tình yêu để

san sẻ, và người đàn bà với vòng tay tràn đầy tình yêu... cho
nhịp đập trái tim của cả hai chúng tôi.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Là Người Đẹp Tuyệt Vời

Carla OBrien

Cha nói tôi là Người Đẹp Tuyệt Vời. Tôi suy nghĩ xem tôi có phải như vậy không.

Là Người Đẹp Tuyệt Vời... Sarah nói tôi cần phải có mái tóc dài mềm mại uốn cong như nhỏ đó.

Tôi không có.

Là Người Đẹp Tuyệt Vời... Justin nói tôi phải có hàm răng trắng và đều như ảnh.

Tôi không có.

Là Người Đẹp Tuyệt Vời... Jessica nói tôi không được có những nốt tàn nhang màu nâu trên mặt.

Tôi có.

Là Người Đẹp Tuyệt Vời... Mark nói tôi phải trở thành người giỏi nhất trong lớp 7.

Tôi không phải.

Là Người Đẹp Tuyệt Vời... Stephen nói tôi phải biết kể rất nhiều mẫu tiểu lâm trong trường.

Tôi không biết.

Là Người Đẹp Tuyệt Vời... Lauren nói tôi phải sống trong khu đẹp nhất của thành phố và có ngôi nhà đẹp nhất.

Tôi không có.

Là Người Đẹp Tuyệt Vời... Matthew nói tôi phải mặc những bộ đồ xịn nhất và đi những đôi giày mới nhất.

Tôi không mặc.

Là Người Đẹp Tuyệt Vời... Samantha nói tôi cần xuất thân từ một gia đình tuyệt vời.

Tôi không phải.

Nhưng mỗi buổi tối trước khi đi ngủ, cha tôi lại ôm tôi và nói, "Con Là Người Đẹp Tuyệt Vời, và cha yêu con lắm."

Dĩ nhiên cha tôi phải biết những điều mà bạn bè tôi không biết.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Bài học đáng giá

Petey Parker

Tôi vẫn thường bay tới Dallas để gặp một khách hàng của mình. Thời gian đối với tôi rất quan trọng và kế hoạch của tôi là xuống máy bay, chạy tới gặp khách hàng, sau đó quay về sân bay rồi bay về. Một chiếc taxi đón tôi. Người tài xế chạy vội mở cửa cho tôi và chờ cho tôi ngồi thoải mái trong xe rồi mới đóng cửa lại. Khi anh ta vào chỗ ngồi, anh ta nhắc tôi rằng có tờ Wall Street Journal bên cạnh tôi nếu tôi muốn đọc. Anh ta lại còn đưa ra một loạt các băng nhạc khác nhau cho tôi chọn loại nhạc tôi thích. Trời ạ, tôi nhìn quanh xem có phải tôi ở trên xe của trong chương trình Candid Camera không (chương trình được quay lén để lừa người không biết). Tôi không thể tin nổi vào dịch vụ mà tôi đang được phục vụ. "Chắc là anh tự hào về công việc của mình," tôi hỏi người lái xe. "Anh chắc phải có một câu chuyện kể về mình."

"Tôi từng làm việc cho Corporate America," anh ta bắt đầu. "Nhưng tôi mệt mỏi khi nghĩ rằng những cố gắng của mình, tôi vẫn chưa được coi là đủ tốt, đủ nhanh, và không được đánh giá đúng mức. Tôi quyết định kiếm cho tôi một chỗ thích hợp để tôi có thể cảm thấy tự hào vì những gì mình làm được. Tôi biết tôi không phải là nhà khoa học giỏi hay gì gì ghê gớm, nhưng tôi thích lái xe, phục vụ người khác và cảm thấy mình đã làm việc cả ngày bận rộn và đã

làm tốt công việc của mình.

Sau khi xem xét khả năng của mình, anh ta quyết định trở thành tài xế taxi. "Không phải chỉ trở thành người tài xế thuê mướn mà còn trở thành lái xe taxi chuyên nghiệp," anh ta nói. "Một điều mà tôi biết chắc chắn là để có thể thành công trong công việc, tôi phải vượt lên trên mọi sự chờ đợi của hành khách. Tôi muốn trở thành tuyệt vời chứ không phải chỉ trung bình mà thôi."

Tôi tin chắc anh ta sẽ thành công.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

Cha là thầy phù thủy!

John Sandquist

Nhỏ em gái còn quá bé nên không nhớ những mùa đông đầu tiên ở Chicago. Khi nhỏ được 3 tuổi (bạn biết đó, vào tuổi đó bạn có cảm giác rằng bố mẹ bạn có thể làm được mọi điều vì bạn), nhỏ thức dậy và thấy một tấm chăn màu trắng phủ lên cả thế giới khi nhỏ còn đang ngủ. Đây là lần đầu tiên nhỏ thấy tuyết. Nhỏ chạy ù từ phòng ngủ vào bếp khi cả nhà đang ăn sáng và với đôi mắt xanh mở to nhỏ hỏi cha "Cha, cha làm thế nào mà hay vậy?"

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

NGHĨ THỬ XEM

Jack Canfield & Mark V. Hansen

Bạn hãy nghĩ thử xem:

Sau khi Fred Astaire thử vai lần đầu tiên vào năm 1933, ghi chú của vị điều hành cuộc thi của MGM, "Không biết diễn! Hơi nhàm chán! Biết nhảy một chút!" Astaire lưu giữ tờ giấy ngay phía trên lò sưởi nhà mình tại Beverly Hills.

Một tay chuyên gia nói về Vince Lombardi: "Anh ta biết rất ít về bóng đá. Thiếu động cơ."

Socrates đã bị gọi là "Kẻ vô đạo đức, người làm hỏng thế hệ trẻ."

Khi Peter J. Daniel học lớp 4, cô giáo của anh, bà Phillips vẫn thường nói "Peter J. Daniel, em không tốt, em chẳng làm được cái gì cả và em sẽ chẳng đạt được điều gì cả." Peter vẫn dốt đặc và mù chữ cho đến năm 26 tuổi. Một người bạn thức với anh một đêm và đọc cho anh cuốn sách "Suy nghĩ và làm giàu" (Think and Grow Rich). Bây giờ anh làm chủ khu phố hồi xưa anh lớn lên và đã xuất bản cuốn sách "Bà Phillips, bà đã lầm!"

Louisa May Alcott, tác giả cuốn "Những người đàn bà nhỏ" (Little Women), đã được gia đình khuyên nên đi làm hầu gái hay thợ may.

Beethoven chơi rất dở đàn violin và thay vì phải tập luyện liên tục ông chơi những bản nhạc tự mình sáng tác. Thầy

giáo của ông nói rằng ông không có cơ hội để trở thành nhà soạn nhạc.

Cha mẹ của ca sĩ opera nổi tiếng Enrico Caruso muốn anh trở thành kỹ sư. Thầy giáo của anh nói anh hoàn toàn không có giọng và không biết hát.

Charles Darwin, cha đẻ thuyết Tiến hóa, bỏ học Y khoa và cha ông nói với ông "Mày chẳng làm được gì ngoài việc bắn, bắt chuột và nuôi lợn chó của mày." Trong hồi ký của mình Darwin viết: "Tất cả các giáo viên và cả cha tôi đều coi tôi là một cậu bé bình thường với trí tuệ chưa đạt mức trung bình."

Walt Disney bị đá rà khỏi toà soạn báo vì thiếu sức sáng tạo. Trước khi tạo ra Disneyland ông đã phá sản vài lần.

Các giáo viên của Thomas Edison khẳng định rằng để mà có thể học điều gì thì ông quá ngu dốt.

Albert Einstein cho tới 4 tuổi vẫn chưa biết nói và đến 7 tuổi vẫn chưa biết đọc. Giáo viên mô tả ông như là một đứa trẻ "chưa phát triển đầy đủ về trí tuệ, không hoà hợp, lúc nào cũng trên mây với những giấc mơ ngu điên." Ông bị đuổi khỏi trường và ĐH Bách khoa Zurich không chịu nhận ông vào học.

Louis Pasteur chỉ là sinh viên bình thường trong trường ĐH và trong môn Hóa chỉ đứng thứ 15 trên tổng số 22 sinh viên.

Isaac Newton học tiểu học rất kém.

Cha của nhà điêu khắc Rodin khẳng định "Tôi có đứa con trai ngu điên." Ông nổi tiếng là đứa học trò kém nhất trong trường. Ba lần thi rớt vào trường Mỹ thuật. Chú của ông coi ông là một đứa mất dạy.

Leo Tolstoy tác giả "Chiến tranh và Hòa Bình", bị đuổi khỏi trường đại học. Ông thiếu "khả năng và ý chí muốn học."

Tennessee Williams, tác giả nhiều kịch bản sân khấu, rất nổi giận trong thời kỳ còn đi học ĐH Washington khi mà một vở kịch của ông bị rút cuộc thi giữa các sinh viên cùng năm học. Một giáo viên của ông nhớ lại rằng ông đã phê phán công khai quan điểm của ban giám khảo và trí thông minh của họ.

F.W. Woolworth đã từng làm trong tiệm giặt ủi. Những người thuê mướn ông kể lại rằng ông không biết cách giao tiếp với khách hàng.

Trước khi Henry Ford thành công ông đã 5 lần thất bại và trắng tay.

Babe Ruth được nhiều nhà bình luận thể thao chọn làm vận động viên điền kinh giỏi nhất mọi thời đại. Anh nổi tiếng vì tạo được kỷ lục chạy "home run" trong baseball nhưng cũng nổi tiếng vì giữ kỷ lục bị phạt nhiều nhất.

Winston Churchill bị rớt lớp 6. Đến năm 62 tuổi chưa bao giờ ông là Thủ tướng chính phủ và chỉ trở thành Thủ tướng sau nhiều va vấp, thất bại. Những thành công của ông chỉ đến khi đã trở thành người "đứng tuổi".

19 nhà xuất bản từ chối xuất bản cuốn "Jonathan Livingston Seagull" của Richard Bach - cuốn sách về một con chim hải âu chưa đến 10,000 từ. Cuối cùng thì vào năm 1970 Macmillan chịu xuất bản. Đến năm 1975 riêng ở Mỹ đã bán được hơn 7 triệu bản.

Richard Hooker làm việc 7 năm để viết cuốn tiểu thuyết hài hước M.A.S.H. để sau đó bị 21 nhà xuất bản từ chối in. Cuối

cùng thì nhà xuất bản Morrow chịu in. Cuốn tiểu thuyết trở thành bestseller (sách bán chạy nhất), được dựng thành một phim nhựa tuyệt vời và cả một bộ phim truyền hình rất thành công.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

BẠN CÓ QUYỀN CHỈ TRÍCH?

Theodore Roosevelt

Người phê bình không phải là người hay chỉ trích, cũng không phải người chỉ ra những người giỏi bị bại ra sao, cũng không phải là người chỉ ra điều gì đó có thể được thực hiện tốt hơn. Vinh dự này thuộc về người đang ở trong vòng đấu, với khuôn mặt bị nhòe đi vì bụi, mồ hôi và máu, đang chiến đấu một cách dũng cảm, phạm sai lầm và thất bại bởi vì không có việc gì mà không có sai lầm, thiếu sót, hiểu được sự hưng phấn tuyệt vời, sẵn sàng hy sinh vì điều xứng đáng, hiểu được cảm giác tuyệt vời khi cuối cùng đạt được chiến thắng, nhưng cũng hiểu được rằng mặc cho những cố gắng của mình mà thành công vẫn không tới, thì người đó cũng không thuộc về những kẻ tội nghiệp yếu đuối không biết đến thành công và cả thất bại.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA NIỀM TIN

Edward J. McGrath, Jr.

Con chưa đủ lớn để chơi bóng chày hay bóng bầu dục. Con còn chưa tới tám tuổi nữa mà. Mẹ con nói rằng khi chơi bóng chày, con sẽ hông chạy được nhanh vì con đã phải làm phẫu thuật. Con nói với mẹ rằng con hông có cần phải chạy cho nhanh. Khi con chơi, con sẽ đánh cho bóng văng ra khỏi sân luôn. Rồi con sẽ đi từ từ.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

VỚI NỤ CƯỜI TRÊN MÔI

Karl Albrecht and Ron Zenke

Một người đàn ông viết một lá thư cho khách sạn nhỏ mà ông ta dự định đến nghỉ mát. Ông viết:

Tôi rất muốn mang theo con chó của tôi. Nó rất sạch sẽ và rất là ngoan. Các ông có cho phép tôi được mang con chó vào phòng của tôi vào ban đêm?

Ông nhận được ngay lập tức một lá thư trả lời của ông chủ khách sạn:

Tôi đã điều khiển khách sạn này nhiều năm. Trong suốt thời gian này tôi chưa hề thấy con chó nào chồm khăn trải bàn, khăn trải giường, đồ bạc hay tranh treo tường.

Tôi cũng chưa phải đuổi một con chó nào lúc đêm khuya vì say rượu hay làm ồn ào. Cũng chưa hề có con chó nào không trả tiền phòng.

Vâng, thực vậy, con chó của ngài sẽ được chào đón tại khách sạn chúng tôi. Và nếu con chó của ngài đảm bảo cho ngài thì ngài cũng được chào đón ở khách sạn của chúng tôi.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

TỰ TIN

Jacque Hall

Sau khi đi lễ nhà thờ vào ngày Chủ nhật về, đứa cháu gái 5 tuổi của tôi bắt đầu vẽ mãi mê cái gì đó lên giấy. Khi được hỏi là đang vẽ gì, nó trả lời là nó đang vẽ Chúa.

"Nhưng không ai biết Chúa nhìn như thế nào." tôi nói.

"Khi cháu vẽ xong thì sẽ có nhiều người biết!" nó trả lời.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

NHỮNG VIÊN SỎI THẦN

John Wayne Schlatter

"Tại sao chúng em phải học tất cả những điều ngu ngốc này?"

Trong tất cả những câu hỏi và phản đối mà tôi đã nghe từ học trò của mình suốt bao nhiêu năm dạy học đây là câu mạnh nhất. Tôi trả lời học trò của mình bằng một câu chuyện sau.

Một đêm, một đám người du mục chuẩn bị nghỉ đêm giữa đồng thì bất ngờ họ thấy mình bị bao quanh bởi một luồng sáng. Họ tin là thiên thần đang đến với họ. Họ chờ đợi với niềm tin rằng thiên thần sẽ nói cho họ những điều quan trọng chỉ dành riêng cho họ thôi.

Một giọng nói vang lên "Hãy nhặt tất cả những viên sỏi xung quanh. Bỏ chúng vào trong túi mang theo bên mình. Hãy đi một ngày và đêm mai các anh sẽ thấy vui mừng và cả nỗi buồn."

Sau khi thiên thần biến mất, những người du mục ngạc nhiên và thất vọng. Họ chờ đợi một sự khám phá lớn, những bí mật giúp họ trở nên giàu có, mạnh khỏe và làm bá chủ thế giới. Nhưng thay vào đó họ chỉ phải làm một việc cón con không có ý nghĩa gì cả. Dẫu sao, nghĩ đến lời nói của thiên thần, mỗi người cũng nhặt vài viên sỏi rồi bỏ vào túi dù không hài lòng chút nào.

Đi suốt một ngày, khi đêm đến họ dừng chân cắm trại. Mở túi ra họ thấy những viên sỏi đã trở thành những viên kim cương. Họ vui mừng vì có kim cương, nhưng cũng buồn tiếc đã không lấy thêm vài viên sỏi nữa.

Tôi có một học trò, tên Alan, từ thời kỳ đầu tiên đi dạy học đã chứng minh chuyện trên là sự thật. Khi Alan học lớp 8, cậu bé này rất giỏi "gây chuyện" và hay bị đuổi học. Cậu ta đã trở thành một tên "anh chị" trong trường và trở thành bậc thầy về "chôm chìa".

Mỗi ngày tôi cho học trò học thuộc lòng những câu danh ngôn. Khi điểm danh, tôi đọc đoạn đầu của một câu danh ngôn. Để được điểm danh, học trò phải đọc nốt phần cuối của câu danh ngôn.

"Alice Adams - Không có thất bại ngoại trừ..."

"Không tiếp tục cố gắng, em có mặt thừa thầy Schlatter."

Như vậy đến cuối năm, những học trò của tôi nhớ được khoảng 150 câu danh ngôn.

"Nghĩ bạn có thể, nghĩ bạn không thể - cách nào cũng đúng!"

"Nếu bạn thấy chướng ngại, bạn đã rời mắt khỏi đích đến."

"Người cay độc là người biết giá cả mọi thứ nhưng chẳng biết giá trị của cái gì cả."

Và tất nhiên câu danh ngôn của Napoleon Hill "Nếu bạn nghĩ ra nó, và tin vào nó, bạn có thể đạt được nó."

Alan là người phản đối nhiều nhất về cách học này - một ngày kia cậu bị đuổi khỏi trường và biến mất suốt năm năm. Một ngày nọ, cậu ta gọi điện thoại cho tôi. Cậu vừa được bảo lãnh ra khỏi trại cải tạo.

Sau khi cậu ta bị ra tòa và cuối cùng bị chuyển đến trại cải tạo trẻ vị thành niên vì những điều mình đã làm, cậu ta chán ghét chính bản thân mình và cậu đã lấy dao cạo cắt cổ tay mình.

Cậu kể "Thầy có biết không, em nằm đó khi mà sự sống đang chảy ra khỏi thân thể em, em chợt nhớ đến một câu danh ngôn thầy đã bắt em chép đi chép lại 20 lần một ngày. "Không có sự thất bại trừ việc không tiếp tục cố gắng." Và đột nhiên em thấy nó có ý nghĩa. Nếu em còn sống, em không thất bại, nhưng nếu em để cho mình chết, em sẽ thất bại hoàn toàn. Vì thế với sức lực còn lại em gọi người tới cứu và bắt đầu một cuộc sống mới."

Khi cậu nghe câu danh ngôn đó, nó là viên sỏi. Khi cậu cần một chỉ dẫn vào thời điểm quan trọng của cuộc đời, nó trở thành viên kim cương. Và như tôi nói với bạn, hãy tìm cho mình thật nhiều viên sỏi, và bạn sẽ nhận được những viên kim cương.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

HỘP GIẤY THỨ 11

Mục sư Bill Simpson

Bạn nhớ nhất ngày lễ Tạ ơn nào mà bạn đã trải qua trong đời mình? Tôi xin kể lại câu chuyện của tôi. Vào ngày đó, nhà thờ ghi danh sách mười gia đình nghèo nhất để phát mười hộp thức ăn. Khi chúng tôi gói những hộp thức ăn này trong hội từ thiện thì những gia đình đang chờ đợi một cách sung sướng. Những hộp thức ăn này là những thức ăn ngon nhất đối với họ trong nhiều tháng nay. Khi họ đang lấy hộp thức ăn của mình, một gia đình lại vừa mới tới. Cha, mẹ và ba đứa trẻ bước ra khỏi một chiếc xe tải cũ kỹ và bước vào trong phòng. Họ là một gia đình mới, không có tên trong danh sách. Họ nghe nói nhà thờ có phân phát thức ăn.

Tôi giải thích rằng chúng tôi không có dư thức ăn cho một gia đình nữa. Khi tôi cố gắng nói với họ rằng tôi sẽ làm hết sức mình, một điều kỳ diệu đã xảy ra. Không nói một lời, một người đàn bà đặt xuống hộp thức ăn của mình rồi nhanh chóng tìm một hộp không để bên cạnh. Bà ta chuyển một số đồ từ hộp thức ăn của bà ta vào hộp không này. Ngay sau đó những người khác cũng làm theo bà ta, và những người nghèo khổ này đã có được hộp thứ 11 cho gia đình mới.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

PACO, VỀ NHÀ ĐI CON!

Alan Cohen

Trong một thị trấn nhỏ, một người cha cãi nhau với Paco – đứa con trai nhỏ của mình. Vào sáng hôm sau, người cha phát hiện đứa con của mình đã bỏ nhà ra đi.

Trần ngập hồi hận, người cha nhận thấy rằng đứa con trai thật sự quan trọng hơn tất cả mọi điều trên thế gian này. Ông muốn sửa chữa lại mọi việc. Ông đi tới một cửa hiệu nổi tiếng nhất thị trấn và treo một tấm biển "Paco, về nhà đi con. Cha yêu con lắm. Hãy gặp cha ở đây vào sáng mai."

Sáng hôm sau, người cha đi đến cửa hiệu, ở đó đã có bấy cậu bé cùng tên Paco và cũng chạy trốn khỏi nhà mình. Những đứa trẻ này đã nghe được tiếng gọi đầy tình thương, và mỗi đứa đều hy vọng đó chính là người cha đang gọi mình về nhà với vòng tay rộng mở.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

XIN VUI LÒNG CHO BIẾT...

Molly Melville

Tôi là một người trực điện thoại ở tổng đài. Nếu bạn quay số 411 thì bạn sẽ gặp tôi. 411 là tổng đài cung cấp số điện thoại. Mặc dù vậy, rất nhiều người nghĩ rằng "Oa! Họ biết mọi điều về mọi thứ." Tôi đã từng có những cuộc gọi dạng "Cô có biết nhà đó không? Cổ sống trong một ngôi nhà màu nâu trong vùng đó đó? Cổ là bạn tui trong lớp tui. Cổ có mái tóc màu nâu." Tôi cũng đã từng có những cuộc gọi dạng, "Cô có thể nói cho tôi biết cách làm xa lát trứng không?"

Một ngày kia, tôi có một cuộc điện thoại vào khoảng gần đến Giáng sinh. Tôi nói "Thông tin niên giám, tôi có thể giúp gì ạ?" Đó là một người đàn ông và với giọng rất cô đơn, tôi cần... con mèo của tôi cần một ít thức ăn." Giọng ông ta rất thiếu nỗ lực nhưng tôi buộc phải cắt liên lạc với ông ta. Luật quy định là chỉ có thể cho thông tin về số điện thoại mà thôi, không có bất kỳ cái gì khác. Ông ta gọi lại và tình cờ lại gặp đúng ngay tôi. Và với một giọng yếu đuối ông ta nói "Thưa cô, xin đừng cúp máy. Con mèo tội nghiệp của tôi... Nó rất đói. Giáng sinh này tôi chỉ muốn có ít thức ăn cho nó. Cô ơi, xin vui lòng giúp tôi." Tôi có thể làm được gì chứ? Người đàn ông tội nghiệp này nói có vẻ rất chân thật. Tôi phải làm điều gì đó! Tôi gấp rút hỏi địa chỉ của ông ta và ghi vội vào một mảnh giấy. Tôi nói ông ta rằng để tôi xem có thể làm được gì

cho ông không. Tôi biết là tôi phải làm điều gì đó cho ông già tội nghiệp và con mèo đó. Tôi gặt trưởng ca và xin phép được nghỉ. Bên ngoài trời đã sấm tối và tuyết bắt đầu rơi. Tôi rời khỏi văn phòng và tới cửa hàng. Tôi mua một gói thức ăn lớn cho mèo, tôi buộc một giải băng lớn màu đỏ và một tấm thiệp Noel. Tôi lấy địa chỉ ông già ra và đi tìm nhà ông ta. Nó nằm trong khu vực lộn xộn của thành phố và khi tôi tới đó trời đã tối đen và tuyết rơi. Tôi đi qua cổng và leo lên cầu thang móc meo kéo kẹt. Tôi để gói thức ăn xuống, nhấn chuông và chạy về xe tôi để núp. Tôi thấy một ông già nhăn nhoe mở cửa ra. Nụ cười trên khuôn mặt của ông khi ông thấy gói thức ăn và đọc thiệp là món quà Noel đẹp nhất mà tôi từng nhận.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

VÀ TÔI ĐÃ BẬT KHÓC...

Meg Hill

Tôi đã không bật khóc khi được biết con tôi là một đứa trẻ bị bệnh tâm thần. Tôi vẫn ngồi im và không nói gì khi vợ chồng tôi được thông báo rằng Kristi đứa con hai tuổi của chúng tôi - đúng như chúng tôi đã nghi ngờ - thật sự bị chậm phát triển trí não.

"Cứ khóc đi," bác sỹ khuyên tôi thân ái. "Nó giúp tránh được các khủng hoảng về tâm lý."

Những khủng hoảng tâm lý không xảy ra, tôi không thể khóc trong những ngày tháng tiếp theo. Chúng tôi đăng ký cho con vào trường mẫu giáo khi cháu được bảy tuổi.

Thật dễ bật khóc khi tôi để con mình ở lại trong căn phòng toàn những đứa trẻ năm tuổi đầy tự tin, háo hức, nhanh nhẹn. Kristi đã chơi một mình ở nhà rất nhiều giờ, nhưng vào bữa đó, khi cháu là đứa khác biệt hẳn giữa hai mươi đứa trẻ khác, có lẽ lúc đó là lúc cháu nó cảm thấy cô đơn nhất.

Mặc dù vậy, những điều tốt đẹp hơn cũng dần dần tới với Kristi và những bạn cùng lớp của cháu. Khi khoe về mình, những đứa bạn của Kristi cũng cố gắng khen thêm: "Hôm nay Kristi đã đọc tất cả các chữ chính xác." Không đứa trẻ nào nói thêm rằng những chữ mà Kristi phải đọc dễ hơn nhiều so với các bạn khác.

Trong năm thứ hai ở trường, cháu nó gặp một trường hợp rất

khó khăn. Một cuộc thi lớn cho học sinh về năng khiếu âm nhạc và thể thao. Kristi lại rất kém về âm nhạc và khả năng vận động. Vợ chồng chúng tôi cũng rất sợ khi nghĩ đến ngày đó.

Hôm đó, Kristi tính giả bộ bệnh. Tôi cũng muốn liều để cháu ở nhà. Tại sao phải để cho Kristi thua trong một phòng thể thao ngập những phụ huynh, học sinh và thầy cô giáo? Cách giải quyết đơn giản nhất là để cháu ở nhà. Chắc chắn rằng vắng mặt trong một chương trình như vậy cũng không có vấn đề gì xảy ra. Nhưng lương tâm tôi không cho phép tôi đầu hàng dễ dàng như vậy. Và cuối cùng thì tôi phải đẩy Kristi - lúc đó đã tái nhợt và rất miễn cưỡng - lên xe học sinh và chính tôi lại giả bộ bệnh.

Nhưng một khi tôi đã ép con gái mình tới trường, thì tôi cũng phải ép mình tới tham gia chương trình. Dường như thời gian kéo dài tới vô tận khi chưa tới nhóm của Kristi trình diễn. Cuối cùng thì chúng cũng tới lượt, khi đó tôi biết Kristi rất lo sợ. Lớp của cháu được chia thành từng nhóm. Với những động tác ì ạch, chậm và lóng ngóng, chắc chắn cháu sẽ làm đội kém điểm.

Cuộc thi đấu lại diễn ra rất suôn sẻ một cách đáng ngạc nhiên, cho đến khi cuộc thi chạy trong bao tải. Mỗi đứa trẻ phải nhảy vào trong bao từ tư thế đứng, ôm bao nhảy đến đích, quay vòng lại nơi xuất phát và nhảy ra khỏi bao.

Tôi thấy Kristi đứng gần cuối hàng và trông có vẻ hoảng loạn.

Nhưng khi gần tới lượt Kristi, có một thay đổi trong đội của cháu. Cậu con trai cao nhất trong đội đứng ra sau Kristi và

đặt hai tay lên eo của cháu. Hai đứa con trai khác đứng lệch ra phía trước của cháu. Khi đứa trẻ trước Kristi nhảy ra khỏi bao, hai đứa con trai đằng trước giữ bao trong khi đứa con trai đằng sau nhấc Kristi lên và đặt cháu chính xác vào trong bao. Đứa con gái đứng đằng trước Kristi giữ tay cháu và giúp cháu giữ thăng bằng. Cuối cùng cháu cũng bắt đầu nhảy, mỉm cười và tự hào.

Giữa tiếng hoan hô cổ vũ của các giáo viên, học sinh và phụ huynh, tôi đã cảm ơn trời vì những con người tốt bụng kia có mặt trong cuộc đời đã giúp cho đứa con gái khuyết tật của tôi có thể cảm thấy mình như là một con người thật sự.

Và tôi đã bật khóc.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

YÊU THƯƠNG THẬT NHIỀU

Cynthia Hammond

Mẹ tôi không nói chuyện với cha tôi. Mẹ đã không nói với cha năm năm rồi, và vì thế cha tôi rất biết ơn mẹ.

Tôi đã khóc vào lần cuối cùng mẹ nói với cha. Tôi đã thấy cha mẹ nói chuyện với nhau dù tôi không nghe được lời. Cha thì thầm, mẹ cũng thì thầm.

Hình dáng của hai người hiện lên trong ánh sáng khung cửa sổ ở cuối sảnh đường dài. Cha tôi vươn người về phía giường mẹ nằm, trán chạm vào trán. Tấm biển "Phòng Giải Phẫu" ở trên cánh cửa ở phía sau họ. Tay nắm chặt tay như thể họ đang nắm giữ trái tim của nhau. Như thể họ lần đầu tiên gặp nhau, như thể hai người tình bị ép phải xa nhau. Bị ép chia tay trong ngày của sống và chết. Họ phải quyết định cùng nhau, làm hay là chết. Làm và chết. Hai người đã sống cho nhau trong suốt bốn mươi năm qua. Mẹ tôi bị một chứng bệnh làm máu không đến được não. Trải qua ba năm, bệnh tật đã làm cuộc sống của mẹ xấu đi đến đáng sợ. Cuộc sống của mẹ có thể được kéo dài nếu cuộc phẫu thuật được tiến hành ngay. Đã có mười hai con người dũng cảm đi trước và chỉ có ba người đã thoát khỏi bệnh. Tôi đã chứng kiến cha mẹ mình suy nghĩ để đi đến quyết định, cả hai đều nguyện cầu trước cái chết. Mẹ tôi muốn sống, muốn làm thử. Những vòng xoáy, quay cuồng... Rồi sự an bình đến.

Chúng tôi biết mẹ đã dũng cảm như thế nào. Cả ba chị em chúng tôi tập trung quanh giường của mẹ trong bệnh viện cảm thấy thời gian như đẩy chúng tôi tiến tới ngày định mệnh hôm sau. Chúng tôi mỉm cười với mẹ, bịn rịn khi chia tay, và chỉ mong câu chúc "Chúc mẹ ngủ ngon" không phải là câu chia tay cuối cùng của chúng tôi với mẹ.

Cha đã thức cả đêm để cầu nguyện, những lời cầu nguyện của tình yêu. Thật đau đớn khi phải rời cha vào đêm đó, thật quá đau đớn khi nghĩ đến cha phải cô đơn một mình. Nhưng cha nói với chúng tôi rằng cha không cô đơn, ít nhất là vào đêm đó, cha đã có tình yêu của mình. Và bình minh tới. Chúng tôi tập hợp lại và cầu nguyện. Chúng tôi hôn mẹ, ôm cha và đi theo giường của mẹ cho đến khi chỉ có một người được phép đi tiếp bên cạnh.

Cha đã đi tiếp bên cạnh mẹ cũng như cha vẫn luôn làm vậy. Hai người đã ở bên nhau trong suốt bao khó khăn. Mẹ đã mồ côi từ bé và phải sống hết nơi này qua nơi kia. Cha cũng là con út thứ chín trong một gia đình nghèo.

Và họ đã tìm thấy trong nhau gia đình của mình. Chúng tôi, những đứa con rất được yêu thương. Chúng tôi được cha mẹ cho những gì mà hai người đã không thể có thừa thiếu thời: an bình, giáo dục, đạo đức. Chúng tôi được sinh ra từ tình yêu.

Tôi thấy cha hôn mẹ và hai người rời nhau. Mẹ được đưa qua cánh cửa, một mình. Cha, lưng quay về phía tôi, đặt tay lên cánh cửa, cầu nguyện cho tình yêu và sức mạnh và hy vọng. Cha quay người và đi chậm chậm về phía tôi. Ánh bình minh chiếu sáng trên khuôn mặt cha và tôi nhận thấy tình yêu

của cha sâu đậm đến chừng nào.

Tình yêu của sự hy sinh bản thân. Một tình yêu quá lớn tới mức ông ước mong mang hết cái đau cho mẹ, người đang phải chịu một mình.

Và dù với tình yêu của chúng tôi bao quanh, cha vẫn đi một mình khi chúng tôi chờ mẹ tỉnh lại, những tháng đầy nghi ngờ và hồi phục.

Cuối cùng, mẹ đã mất tiếng nói nhưng mẹ đã thắng trong cuộc chiến vì sự sống.

Mẹ đã không nói với cha năm năm rồi, và vì thế cha tôi rất biết ơn mẹ.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

VẾT THƯƠNG

Một cậu bé có tính xấu là rất hay nổi nóng. Một hôm cha cậu bé đưa cho cậu một túi đinh và nói với cậu bé rằng mỗi khi cậu nổi nóng thì hãy chạy ra đằng sau nhà đóng một cái đinh lên hàng rào gỗ.

Ngày đầu tiên, cậu bé đã đóng 37 cái đinh lên hàng rào. Nhưng sau vài tuần cậu bé đã tập kiềm chế cơn giận của mình và số lượng đinh cậu đóng lên hàng rào mỗi ngày một ít đi. Cậu nhận thấy rằng kiềm chế cơn giận của mình thì dễ hơn là phải đóng cây đinh lên hàng rào.

Một ngày kia, cậu đã không nổi giận một lần nào suốt cả ngày. Cậu nói với cha và ông bảo cậu hãy nhổ một cái đinh ra khỏi hàng rào mỗi một ngày mà cậu không hề nổi giận với ai dù chỉ một lần.

Ngày lại ngày trôi qua, rồi cũng đến một bữa cậu bé tìm cha mình báo rằng đã không còn một cái đinh nào trên hàng rào nữa. Cha cậu đã cùng cậu đến bên hàng rào. Ở đó ông nói với cậu rằng "Con đã làm rất tốt, nhưng hãy nhìn những lỗ đinh trên hàng rào. Hàng rào đã không thể giống như xưa nữa rồi. Nếu con nói điều gì trong cơn giận dữ, những lời nói đó cũng giống như những lỗ đinh này, để lại những vết sẹo trong lòng người khác. Dù sau đó con có nói xin lỗi bao nhiêu lần đi nữa, vết thương đó vẫn còn ở lại. Vết thương tinh thần cũng đau đớn như những vết thương thể xác vậy.

Những người xung quanh ta, bạn bè ta là những viên đá quý. Họ giúp con cười và giúp con trong mọi chuyện. Họ nghe con nói khi con gặp khó khăn, cổ vũ con và luôn sẵn sàng mở rộng tấm lòng mình cho con. Hãy nhớ lấy lời cha..."

Tuần lễ này là tuần lễ quốc tế về tình bạn. Bạn hãy chỉ ra cho bạn bè mình, rằng bạn quan tâm đến những người đó. Hãy gửi câu chuyện này đến mỗi người mà bạn coi là BẠN. Còn nếu bạn nhận được câu chuyện này có nghĩa là người gửi coi bạn thật sự là bạn của mình.

Chúc bạn hạnh phúc!!! Bạn là bạn tôi và tôi rất coi trọng điều này. Hãy tha thứ cho tôi nếu có lúc nào đó tôi đã để lại trong lòng bạn vết thương nào đó. Hãy gửi cho bạn bè mình lá thư này và cả gia đình bạn nữa. Bạn tôi đã gửi cho tôi và tôi gửi cho Bạn.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

HÃY LÀM NGAY!

Dennis E. Mannering

Trong lớp học dành cho người lớn, tôi giao cho mỗi người "tới gặp một người mà anh chị yêu thương nhất, và nói với người đó rằng anh chị yêu họ."

Tuần sau vào buổi học kế tiếp, một người trong số các học trò của tôi đã kể lại, "Tôi đã giận thầy Dennis vào tuần trước khi thầy giao cho chúng tôi phải làm như vậy. Tôi đã không cảm thấy tôi cần phải nói với ai như vậy. Nhưng khi tôi bắt đầu lái xe về nhà lương tâm của tôi bắt đầu lên tiếng. Khi đó tôi biết chính xác tôi cần phải nói với ai câu nói đó. Năm năm trước, tôi và Cha tôi đã có một cuộc cãi nhau dữ dội và vẫn chưa được giải quyết ổn thỏa. Chúng tôi tránh mặt nhau trừ những buổi bắt buộc cả gia đình tụ họp. Gần như chúng tôi không nói với nhau một lời. Khi về tới nhà tôi nhận thức rõ ràng rằng tôi sẽ tới gặp Cha và nói với Cha rằng tôi yêu người biết chừng nào."

"Sau khi quyết định như vậy dường như một gánh nặng đã trút khỏi vai tôi."

"Vào 5:30 sáng, tôi đã có mặt tại nhà bố mẹ bấm chuông gọi cửa, thầm cầu nguyện mong Cha sẽ mở cửa. Tôi sợ rằng nếu Mẹ ra mở, tôi sẽ không có đủ can đảm và nói với Mẹ thay vì với Cha. Nhưng may mắn đã mỉm cười với tôi và Cha đã ra mở."

"Tôi không bỏ phí lấy một giây - bước lên một bước tôi nói với Cha Cha, con muốn tới để nói với Cha rằng con yêu thương Cha. "

"Dường như có điều gì đó đã truyền từ tôi sang Cha. Trước mắt tôi, khuôn mặt của Cha dịu hẳn lại, những nếp nhăn dường như biến mất và Cha bật khóc. Cha mở rộng cánh tay ôm tôi vào lòng và nói rằng Cha cũng thương yêu con lắm, con trai, nhưng cha đã không thể nói ra được điều này. "

"Nhưng đó không phải là điều tôi muốn nói. Hai ngày sau khi tôi gặp Cha tôi, người đã bị nhồi máu cơ tim và hiện nay đang ở trong bệnh viện. Tôi vẫn chưa rõ người có thể qua khỏi được hay không nữa."

"Điều tôi muốn nói với các bạn là : Đừng chờ đợi làm những điều mà bạn cần phải làm. Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi chần chừ không nói với Cha? Hãy dành thời gian cho những việc bạn cần phải làm và hãy làm ngay đi!"

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

CHÚNG TÔI LÀ NHỮNG THẲNG NGU

Janice Anderson Connolly

Vào ngày đầu tiên tôi đi dạy, tất cả các giờ học đều trôi chảy. Cho đến giờ thứ bảy, giờ cuối cùng trong ngày.

Khi tôi bước tới lớp, tôi nghe thấy tiếng bàn ghế gầy. Trong một góc phòng tôi thấy một học sinh đang đè một đứa khác xuống sàn nhà. "Nghe này, thằng ngu kia!" đứa nằm dưới hét lên. "Tao cóc thềm để ý đến con em gái của mày đâu!"

"Mày đừng có đụng vào nó, mày nghe tao chứ?" đứa ở trên hăm dọa.

Tôi yêu cầu chúng không đánh nhau nữa. Bất ngờ cả 14 cặp mắt nhìn thẳng vào mặt tôi. Tôi biết trông tôi không có vẻ gì là thuyết phục cho lắm. Cả hai tên gườm gườm nhìn nhau và nhìn tôi rồi đi từ từ về chỗ ngồi. Vào lúc đó, giáo viên phòng bên cạnh ló đầu vào phòng, hét bọn học trò của tôi ngồi vào chỗ, im lặng và nghe lời tôi. Tôi cảm thấy mình thật bất lực.

Tôi cố gắng dạy theo giáo trình đã soạn nhưng chỉ gặp những khuôn mặt gườm gườm cảnh giác đề phòng. Khi hết giờ, tôi giữ cậu học trò đã gây ra vụ đánh nhau. Cậu ta tên là Mark. "Thưa cô, không nên phí thời gian với tụi em," cậu ta nói. "Tụi em là những thằng ngu." Và Mark rời khỏi phòng. Lặng người đi, tôi rơi mình xuống ghế và bắt đầu suy nghĩ xem tôi có nên trở thành giáo viên hay không. Có lẽ cách giải quyết tốt nhất là nên từ bỏ? Tôi tự nhủ sẽ cố một năm

rồi sau khi tôi lập gia đình vào mùa hè tới tôi sẽ làm điều gì đó có ích hơn.

"Tụi nó quậy cô phải không?" Đó là người giáo viên đã vào lớp tôi lúc này. Tôi gật đầu.

"Đừng có suy nghĩ nữa," anh ta nói. "Tôi dạy chúng trong những lớp phụ đạo vào mùa hè, và hầu như chắc chắn tụi nó sẽ không tốt nghiệp nổi. Đừng có phí thời gian với bọn này."

"Ý anh là sao?"

"Chúng sống trong những túp lều ngoài đồng. Chúng là những lao động nay đây mai đó. Chúng chỉ đến trường khi chúng thích thôi. Đứa trẻ thứ hai đã quậy rồi em gái của Mark khi chúng đi hái đậu chung. Tôi đã phải la chúng vào bữa trưa. Cứ phải giữ chúng im lặng và làm việc. Nếu chúng gây ra điều gì, cứ kêu tôi."

Khi tôi lấy đồ ra về. Tôi không thể nào quên được hình ảnh khuôn mặt của Mark khi cậu ta nói "Chúng em là những thằng ngu." Thằng ngu. Từ này cứ vang lên trong đầu tôi. Tôi quyết định tôi phải làm điều gì đó thật mạnh mẽ.

Vào buổi chiều hôm sau tôi bảo với người đồng nghiệp của tôi đừng vào lớp tôi nữa. Tôi cần điều khiển những đứa trẻ này theo cách của tôi. Tôi quay lại lớp và nhìn vào mắt từng học sinh. Rồi tôi bước tới bảng và viết ECINAJ.

"Đó là tên của tôi," tôi nói. "Các em có thể nói cho tôi biết đó là gì không?"

Bọn trẻ nói rằng tên của tôi "kỳ cục" và chúng chưa bao giờ thấy một cái tên như vậy. Tôi lại bước tới bảng và viết chữ JANICE. Nhiều đứa nhỏ bật kêu lên và chúng nhìn tôi vui vẻ.

"Các em nói đúng, tên của tôi là Janice," tôi nói. "Tôi bị thiếu

năng đọc, nghĩa là chúng đọc khó. Khi tôi bắt đầu đi học, tôi không thể viết tên của tôi chính xác. Tôi không thể đọc chữ và các con số thì bay mất tiêu khỏi đầu tôi. Tôi bị đặt biệt danh "Đứa ngu". Đúng vậy đó - Tôi đã từng là một "đứa ngu". Bây giờ tôi vẫn còn cảm giác được những âm thanh khủng khiếp đó và sự xấu hổ của mình."

"Vậy sao cô thành giáo viên được?" một đứa trẻ hỏi.

"Vì tôi ghét những biệt hiệu đó và tôi không ngu si và tôi rất ham học. Lớp học của chúng ta cũng vậy. Nếu các bạn thích biệt danh "thằng ngu", các bạn không cần ở đây. Hãy đổi qua lớp khác. Không có ai ngu ở trong lớp này."

"Tôi sẽ không dễ dàng với các em," tôi tiếp tục. "Chúng ta sẽ làm việc và làm cho tới khi các em nắm bắt được. Các em sẽ tốt nghiệp và tôi hy vọng một số em sẽ vào được đại học. Đó không phải là chuyện tếu - đó là một lời hứa. Tôi sẽ không muốn nghe từ "ngu" một lần nào nữa. Các em có hiểu không?"

Bọn trẻ dường như ngồi nghiêm chỉnh hơn.

Chúng tôi làm việc rất chăm chỉ và tôi bắt đầu thực hiện được một phần lời hứa. Đặc biệt Mark là một đứa trẻ rất thông minh. Tôi đã nghe cậu ta nói với một đứa khác "Cuốn sách này rất hay. Chúng tớ không đọc sách trẻ con ở đây." Cậu đang cầm cuốn sách "To Kill a Mockingbird".

Tháng ngày trôi qua, và sự tiến bộ thật tuyệt vời. Một ngày kia Mark nói với tôi "Mọi người vẫn nghĩ chúng em ngu vì chúng em hay nói sai ngữ pháp." Đó là thời điểm tôi chờ đợi. Từ lúc đó chúng tôi học chuyên sâu về ngữ pháp, bởi vì bọn trẻ muốn thế.

Tôi thật sự tiếc nuối khi thấy tháng Sáu tới, bọn trẻ đang muốn học thật nhiều. Tất cả học trò đều biết tôi sẽ lập gia đình và dời đi xa. Tôi thấy rõ bọn trẻ xúc động mỗi khi tôi nhắc đến điều đó. Tôi vui vì thấy chúng yêu mến tôi nhưng lại sợ rằng chúng sẽ buồn giận khi tôi ra đi.

Vào ngày cuối cùng của năm học, khi tôi đến trường, thầy giám thị gọi tôi khi tôi vừa bước vào cổng trường. "Xin cô vui lòng đi theo tôi," ông nói một cách nghiêm khắc. "Có chuyện trong phòng học của lớp cô." Ông thẳng bước đi về hướng lớp học. Điều gì đây? Tôi lo lắng.

Thật tuyệt vời! Bọn trẻ đã lấy sơn phun lên từng góc tường những bông hoa, từng bó hoa trên bàn mỗi đứa và một bó hoa lớn trên bàn tôi. Bọn trẻ làm thế nào mà được nhỉ? Tôi suy nghĩ. Hầu hết bọn chúng đều rất nghèo đến mức phải xin trường trợ cấp cho quần áo ấm và thức ăn.

Tôi bật khóc, và bọn trẻ khóc theo tôi.

Sau đó tôi mới được biết bằng cách nào bọn chúng làm được như vậy. Mark làm thêm trong một tiệm bán hoa vào cuối tuần đã thấy rất nhiều phiếu đặt hàng của các lớp khác. Cậu ta đã kể lại cho bạn bè nghe. Quá kiêu hãnh để có thể chấp nhận bị coi là "nghèo", Mark đã hỏi người chủ tiệm xin những bông hoa dư còn lại. Rồi cậu đến nghĩa trang kể về một giáo viên đang chuẩn bị đi xa. Người ta đã giữ lại cho cậu những giỏ hoa.

Đó không phải là điều cuối cùng bọn trẻ làm cho tôi. Hai năm sau, cả 14 học sinh đã tốt nghiệp, và 6 đứa đã đạt học bổng vào đại học.

Hai mươi tám năm sau, tôi đang dạy ại một trường rất nổi

tiếng không xa nơi trường cũ. Tôi được biết Mark đã lập gia đình với người cậu yêu từ đại học và trở thành một nhà kinh doanh tài giỏi. Và thật bất ngờ, ba năm trước đứa con trai của Mark đã lại học trong lớp tôi dạy.

Đôi lần tôi bật cười khi nhớ lại ngày đầu tiên đi dạy. Nghĩ đến việc tôi muốn bỏ nghề để làm điều gì đó tốt hơn!

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

VẾT SẸO

Lih Yuh Kou

Một cậu bé mời mẹ tham dự buổi họp phụ huynh đầu tiên ở trường tiểu học. Điều cậu bé sợ đã thành sự thật, mẹ cậu bé nhận lời. Đây là lần đầu tiên bạn bè và giáo viên chủ nhiệm gặp mẹ cậu bé và cậu rất xấu hổ về vẻ bề ngoài của mẹ mình. Mặc dù cũng là một người phụ nữ đẹp, có một vết sẹo lớn che gần toàn bộ mặt bên phải của cô. Cậu bé không bao giờ muốn hỏi mẹ mình tại sao bị vết sẹo lớn vậy.

Vào buổi họp mặt, mọi người có ấn tượng rất đẹp về sự dịu dàng và vẻ đẹp tự nhiên của người mẹ mặc cho vết sẹo đập vào mắt, nhưng cậu bé vẫn xấu hổ và giấu mình vào một góc tránh mặt mọi người. Ở đó, cậu bé nghe được mẹ mình nói chuyện với cô giáo.

"Làm sao chị bị vết sẹo như vậy trên mặt?" Cô giáo của cậu hỏi.

Người mẹ trả lời, "Khi con tôi còn bé, nó đang ở trong phòng thì lửa bốc lên. Mọi người đều sợ không dám vào vì ngọn lửa đã bốc lên quá cao, và thế là tôi chạy vào. Khi tôi chạy đến chỗ nó, tôi thấy một xà nhà đang rơi xuống người nó và tôi vội vàng lấy mình che cho nó. Tôi bị đánh đến ngất xỉu nhưng thật là may mắn là có một anh lính cứu hỏa đã vào và cứu cả hai mẹ con tôi." Người mẹ chạm vào vết sẹo nhăn nhúm trên mặt. "Vết sẹo này không chữa được nữa, nhưng

cho tới ngày hôm nay, tôi chưa hề hối tiếc về điều mình đã làm."

Đến đây, cậu bé chạy ra khỏi chỗ nấp của mình về phía mẹ, nước mắt lưng tròng. Cậu bé ôm lấy mẹ mình và cảm nhận được sự hy sinh của mẹ dành cho mình. Cậu bé nắm chặt tay mẹ suốt cả ngày hôm đó.

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

BẠN BÈ

Joyce Andersen

Khi tôi dọn dẹp cho đứa con gái mới lên sáu của mình, tôi tìm thấy trong túi áo khoác mùa đông hai đôi găng tay. Lo rằng một đôi găng thì không giữ đủ ấm cho con mình, tôi hỏi nó tại sao phải đem đến hai đôi găng trong túi áo. Nó trả lời, "Con làm vậy lâu rồi mẹ à. Mẹ biết không, một số bạn đến trường mà quên đem theo găng tay, con có thể cho mấy bạn đó mượn và mấy bạn đó sẽ không bị lạnh tay."

Trần Xuân Hải dịch

Đọc và Suy Nghĩ

XIN MẶC ÁO ĐỎ CHO CON

Cindy D. Holms

Tôi làm việc cho những đứa bé bị mắc virus gây bệnh AIDS. Những quan hệ mà tôi có được với những đứa bé đặc biệt đó là những quà tặng mà cuộc sống đem lại cho tôi. Tôi xin kể cho các bạn nghe về cậu bé Tyler.

Tyler sinh ra đã nhiễm HIV; mẹ của cậu bé cũng bị nhiễm. Từ những ngày đầu tiên sinh ra đời, cậu bé đã phải phụ thuộc vào những thuốc men giúp cho cậu sống còn. Nhiều khi cậu bé còn cần phải có máy hỗ trợ thở để tiếp thêm ôxy.

Tyler chịu không đầu hàng căn bệnh chết người này dù chỉ trong một khoảng khắc. Rất thường xuyên người ta bắt gặp cậu chơi và đuổi bắt ở sân chơi, với túi ba lô đầy thuốc men và kéo theo một cái xe đẩy có bình ôxy giúp cho cậu thở. Niềm vui rằng mình còn sống đã đem lại năng lượng cho Tyler và làm chúng tôi kinh ngạc. Mẹ Tyler thường chọc cậu bé rằng cậu chạy nhanh quá nên cô phải mặc cho cậu áo đỏ. Như thế, khi cô nhìn qua cửa sổ tìm cậu, cô có thể nhanh chóng nhận ra cậu.

Căn bệnh quái ác này cuối cùng cũng đánh gục những người mạnh mẽ như Tyler. Cậu bé ốm nặng và thật không may là cả mẹ cậu cũng vậy. Khi đã rõ rằng cậu bé không thể vượt qua được nữa, mẹ của Tyler động viên cậu rằng cô ấy cũng sẽ chết, và cô ấy sẽ sớm ở bên cậu trên trời.

Vài ngày trước khi chết, Tyler gọi tôi lại gần giường bệnh và nói thầm "Cháu có lẽ sẽ chết sớm. Cháu không sợ đâu. Khi cháu chết, cô mặc cho cháu áo màu đỏ nhé. Mẹ cháu hứa sẽ lên trời cùng với cháu. Khi mẹ cháu lên đến đó, cháu có thể đang chơi, và cháu muốn mẹ cháu nhận ra cháu liền."

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: DacTrung

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003